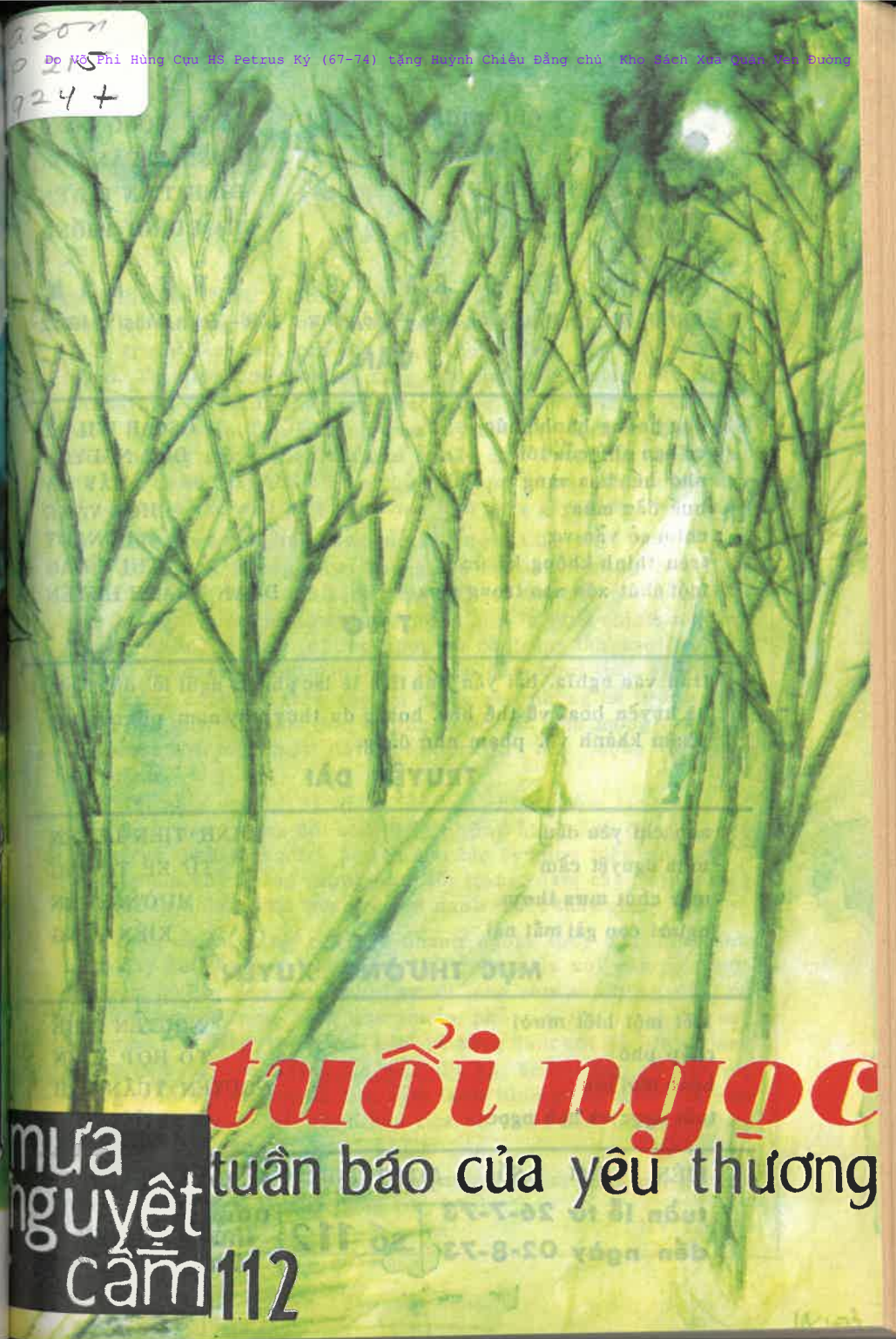


ASON
0 215
924 +

Đo MS Phi Hùng Cầu MS Petrus Kỳ (67-74) tặng ngày Chiêu Đăng chu Khu Sách Ái Quốc Văn Đường



tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

mưa
nguyệt
cầm

112



CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT : VŨ MỘNG LONG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
 THƯ KÝ : ĐINH TIẾN LUYỆN
 PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

9B115 Thành Mẫu, Chi Hòa — Hộp thư : 1146 — Điện thoại : 40822

VĂN

ông hoàng hạnh phúc
 cô bạn nhỏ của tôi
 nhớ hết hoa vàng
 huế đầu mùa
 chim sẻ vẫn vơ
 trên thình không kỷ ức
 một chút xôn xao trong mùa

OSCAR WILDE
 DUY NGUYỄN
 MÂY HẠ
 HOA VÀNG
 LUNADY
 THỤY DAO
 ĐOÀN THANH HUYỀN

THƠ

trần văn nghĩa. hải yến linh thy. lê lạc phổ. tạ nghi lễ. diễm ph.
 hà huyền hoa. vũ thể học. hoàng du thủy. thy nam. phương thy
 phạm khánh vũ. phạm như đăng.

TRUYỆN DÀI

anh chi yêu dấu
 mưa nguyệt cầm
 một chút mưa thơm
 người con gái mắt nai

ĐINH TIẾN LUYỆN
 TỪ KẾ TƯỜNG
 MUỖNG MÀN
 KIẾN VÀNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

biết một biết mười
 chạp phở
 bệnh mới lớn
 tuổi ngọc và bạn ngọc

NGUYỄN THẾ
 TỒ HỢP KIẾN
 NGUYỄN TUẤN ANH
 TÒA SOẠN

BIÊN LAI SỐ 5971BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

tuần lễ từ 26-7-73

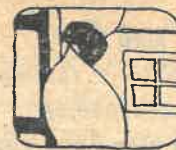
đến ngày 02-8-73

số 112

năm
thứ
ba

giá 80đ.

TỪ
NHỮNG
KHUNG
CỬA



MỸ
TRANG

CĂN PHÒNG NHƯ CHIẾC HỘP XINH ĐẸNG NHỮNG ĐỒ VẬT cũng dễ thương như nó. Chiếc hộp có hai khung cửa nhỏ. Khi ngồi trước sách vở, con bé thỉnh thoảng vẫn bắt mắt nhìn ra ngoài. Tia nhìn được những song sắt trắng chia phần cân xứng nhưng con bé cũng thấy tận bức tường đầy rêu ngán với khu vườn bên cạnh. Tàn lá xanh của cây cối dày đặc tỏa rộng hầu như che hết ánh nắng. Bầu trời ở đây chỉ là những khoảng vá vúi màu xanh thay thế những chỗ trống mà lá cây không che kín nổi hoặc là nơi của một vài cành khô vừa gãy xuống.

Chiếc cửa thứ hai cũng mở ra vườn. Chỗ này, con bé còn thấy được một khoảng trời vuông vắn đầy sao. Nhưng dù sao có nhiều mây đi nữa, ánh sáng cũng chỉ soi được lơ mơ cảnh vật. Con bé nghĩ như thế tạm đủ rồi, còn hơn là phải chiêm ngưỡng khoảng không tối mịt những hôm mà cả trăng lẫn sao đều bận dự dạ vũ ở nhà bác mặt trời. Nhiều đêm chợt tỉnh ngủ, nhìn ánh trăng chảy dài trên cây lá, chiếu vào phòng bé tưởng như đó là thế giới của nhà thơ, những người đã đem mộng tưởng tô đẹp cuộc đời, một cuộc đời thật buồn thiu nếu mộng tưởng bị gãy cánh.

Hồi nhỏ, con bé đã nhiều lần kéo chăn trùm kín mít dù ở giữa mùa hạ oi nồng để khỏi thấy những hình ảnh đáng sợ của vườn cây đêm trăng, trí óc trẻ con lúc ấy chưa biết nhận thức cái đẹp mà chỉ tưởng tượng đầu đó, trong đám cây cối mờ ảo kia những khuôn mặt ma quỷ với nanh vuốt thấy ghê.

Buổi chiều, nắng rút thật nhanh ngoài song cửa, hình như hôm nay hơi yếu mệt nên không thể ở chơi lâu với cây cỏ được. Mà xem bộ cây cỏ cũng ưa nắng đi cho sớm vì chúng đâu có thích gì những cơn nắng như muốn phả lửa thiêu rụi đốt cây vừa nhú lên. Mây trắng lại kéo về từng đám với đủ hình dáng trông đến hay. Khí trời đã mát dịu và buổi sáng gió thường mang theo hơi sương đủ làm cảm lạnh những con mèo ốm như bé nếu không có má vào khép cửa sổ hoặc đắp hộ tấm chăn mỏng lúc gần sáng.

Ngần ấy thay đổi trong thiên nhiên làm ai cũng mơ hồ thấy như ở đâu đó một mùa đang trở mình.

MỸ TRANG

nga

bây giờ tháng bảy mưa hoa
áo em kết mộng đôi tà dễ thương
anh vui đứng ngó bên đường
em chimsẻ nhỏ đậu tường hoa xưa
chiều ngồi hong nhánh sông mưa
cắm nhau từ buổi đứng chờ hoa rơi
chấp tay vãi lạy đất trời
cối vô thường cũng một thời có
nhau

TẠ NGHI LỄ

tháng sáu

qua nhà người

nhà anh trăm bóng sừ rưng
tim ta rưng những trái sầu
lá tương tư khô lối mộng
đời ta... mai biết về đâu.
HOÀNG DU THỤY

thư

gửi D.
sáng nay trời rất nồng nàn
có cây trắc bá có hàng me xanh
về nghiêng áo lụa mong manh
chùm hoa phượng vĩ giao tình trên
cao

nhớ từ rừng núi, nhớ nhau
nhớ từ biển rộng nhớ vào thiên thu
hồn rung rung chút bụi mù
anh về qua đó viễn du suốt đời
sáng nay trời đất rêu vui
có cây tử muội có người bên hoa
chờ nhau cho đến bao giờ
bàn tay hương vô về bờ tóc xưa.
PHẠM KHÁNH VŨ

cuối năm, ở một nơi xa

Dù có xa nhưng nhớ rất gần
Khi đi rồi bỗng thấy vắng khuân
Đàn chim én đã về thành phố
Thôi gửi lại người một chút xuân

Chiều cuối năm ở căn cứ xa
nhìn mây bay chạnh nhớ quê nhà
Đời trai ta sống thời phiêu bạt
chắc cũng làm đau lòng mẹ cha

Dù có vui nhưng nhớ rất buồn
Khi quay về lạc nẻo mù sương
Nghĩ thương cho lũ em thơ dại
Mai lớn lại vào cuộc nhiều như ông

Chiều cuối năm đi về một mình
Những căn phòng cửa đóng lãnh
thình

Rượu buồn giờ biết mời ai nhĩ ?
Đề uống cùng ta một chút tình.
ĐẶNG NHƯ ĐĂNG

trăm sợi tóc bay

nhìn nhau thấy sợi tóc bay
hôm qua trời nắng bỗng đầy không
gian

sợi xanh là tóc của nàng
sợi đưa anh lại sợi mang tình về
rồi bởi những sợi ngủ mê
bỏ quên cuộc hẹn chưa hề cho hay

nhìn nhau thấy sợi tóc bay
cho quên ơn giận xưa rày còn mang
tóc anh chẳng giống tóc nàng
cứ thêm một sợi, thêm ngàn vết
thương



hôm qua sợi rớt bên đường
mới hay anh đã yêu nàng ngắt say
nhìn nhau thấy sợi tóc bay
quel diêm muốn đổi những ngày
chưa qua
vì dấu mai chẳng đi xa
mai sau vẫn cứ như là hôm nay
thì rằng trăm sợi tóc bay
làm sao biết được những ngày còn
không

HÀ HUYỀN HOA

qua giấc tối

cành tay người bàng hoàng vai áo
đêm mới khuya lặng bóng trăng sầu
hình như hương thơm trong hoa lá
sóng bên bờ chắc cũng xôn xao
thức dậy nghe bày chim ca hát
nụ cười em đắm thắm nỗi buồn
hơi lạnh mong manh tràn tim nhỏ
chút tình này cũng thoảng khỏi
sương
DIỄM PH.

gửi chút gió tàn xuân

áo xưa gửi gió tàn xuân
người đi có thấy trong lòng buồn
lên
lời về dấu mộng trong tim
khỏi trầm hương rộng nỗi niềm
riêng tây
tay xưa mười ngón hao gầy
cho lời chút gió của ngày tàn đông
PHƯƠNG THI

nhớ dấu chân người

mai anh bỏ phố lên rừng
con đường xe ngựa chắc buồn lắm
anh

gửi theo anh lá thư hồng
đĩ nhiên là có tấm lòng của em

ngang đèo ngoan mục

mây về đậu ngang đèo
anh thấy lòng chùng xuống
ở một phương trời nào
anh một mình một bóng
THY NAM

tiếng hát trên đồi

hôm xưa em hát trên đồi
lá nghi trang lặng lẽ cười trong cây
mắt hồ vương chút sầu mây
chiều hồ thơm rưng sương đầy áo
em
véo von điệu sáo trên ngàn
lòng vui mộng xuống trăm miền
không gian

tiễn chiều đi hướng hoàng lan
tóc em gió lộng vô vàn sợi bay
ngắt bông hoa nở cuối ngày
lòng riêng vọng cuộc sam vầy ngày
sau

dấu mai đời có mưa mù
còn thương tiếng hát phù du trên
đời
VŨ THẾ HỌC



TRÊN THINH KHÔNG KÝ ỨC □ THỤY DAO

Tôi ngồi trên chiếc ghế dài kê sát tường. Bức tường màu xanh lợt bằng cao su xốp ngăn tiếng động. Đồ đạc trong phòng này với tôi có một vẻ vừa thân quen, vừa e dè xa lạ. Cách bài trí không giống với bất cứ một căn phòng nào khác dùng để làm việc, ngủ, nghỉ và nghe nhạc. Tôi đến đây rất nhiều lần. Không đều đặn như một thông lệ. Nhưng cách đây 4, 5 năm, thời gian thừa thãi để làm xoay chuyển những mảnh đời thì nơi đây là nơi tụ họp thường xuyên của chúng tôi. Ca hát, thảo luận thanh và tán dóc. Hồi đó, nơi này được trang bị như một phòng thảo luận mini. Có nhiều những dự tính thật vĩ đại và đẹp để đã vơm trải trong căn phòng này. Nhưng cuộc đời chúng tôi như những nhánh sông. Rồi cũng chẳng còn ai. Người thì đã yên phận với chức tước, địa vị và hôn nhân. Người hãy còn lênh đênh nơi tuyến đầu gian nan đồ lửa hay phiêu bạt mãi đâu ở bên kia bờ đại dương xa tít tắp. Có còn ai nhớ chăng những mộng tưởng không thành. Sau khi nhóm chúng tôi tan rã, Hoàng vẫn muốn giữ lại tất cả các máy móc và căn phòng này như xưa. Thay đổi nhỏ nhỏ, là bây giờ, trong góc kia có thêm cái bàn viết với những đồ đạc của một căn phòng riêng. Một căn phòng lý tưởng để nghe nhạc. Hệ thống âm thanh ở đây làm những bản nhạc nghe tuyệt vời không như nghe ở bất cứ một nơi nào khác. Và với riêng tôi, hay có lẽ cả Hoàng nữa những kẻ say mê âm nhạc hơn cả một đời, thì như thế đã quá đủ. Đó là lý do mà tôi hay trở lại nơi đây. Một cái gì đầm ấm thiết tha tỏa ra như từ mỗi hốc tối nhỏ trong căn phòng. Một cái gì nhẹ nhàng triu mến từ gáy những cuốn sách dày cộm trên những ngăn kệ kiểu cổ đằng góc kia. Và một cái gì ve vuốt chùng lòng từ những hơi nhạc tuyệt vời phủ kín ngập cả cái không gian bé nhỏ yêu thương từ những chồng băng nhạc nằm lặng thình yên dấu. Thời gian có thể xô đẩy đi rất xa những tình cảm thân thiết nhất và ngược lại. Như tôi với Hoàng bây giờ.

Khi không căn phòng bỗng như rơi vào một sự im lặng ngớ ngẩn. Tôi chợt nhận ra này giờ mình đã để cho âm nhạc đi thật xa trong sự lẩn tránh về ký ức. Tôi nhắc Hoàng vào thay dùm băng nhạc vừa hết. Vẻ hững hờ uể oải của Hoàng làm tôi cảm thấy thích thú cho sự ưa phiền rộn người khác của mình. Tôi không ưa những cử chỉ sân

đón chiều chuộng. Thật là mâu thuẫn với mọi người. Có phải như vậy là trong tâm hồn của tôi cũng có một con ngựa chứng đầy không.

Hoàng trở lại loay hoay với chiếc Sony đã tháo tung ra còn tro sừng mây, bỏ mặc tôi với những suy tưởng ngồn ngàng. Hoàng vẫn thế, luôn luôn có vẻ bận rộn và chẳng thêm đếm xỉa gì tới tôi. Nhưng tôi biết, như thế đó, Hoàng và tôi là những kẻ yêu nhau nồng mặn nhất trên đời. Đầu phải chỉ có những âu yếm vuốt ve mới biểu lộ được tình yêu. Bởi tự trong tình yêu chúng tôi đã hiểu thế nào là những sợi giây đàn tách rời nhau mà vẫn rung lên cùng một điệu nhạc. Chúng tôi yêu nhau nhưng không tạo ra ràng buộc. Và sự gìn giữ tình yêu kiến hiệu nhất là chia sẻ với nhau sự vui vẻ nhưng hãy để cho mỗi người được tận hưởng đến thắm thía nỗi cô đơn. Bởi đôi khi được ở một mình là một hạnh phúc mà kẻ khác khó biết. Bản hòa tấu khúc số 5 của Mozart nghe thanh bình như đàn cừ trắng trên đồng cỏ. Tôi nhắm bờ đôi mi để cảm thấy được tan lẫn trong trời nổi tuyệt vời của những giọng nhạc cổ điển. Thôi đời ở đâu tôi không biết nữa.

Buổi sáng bên ngoài cửa phòng với nắng hanh vàng như màu áo lụa, với xe cộ ngược xuôi. Với cuộc đời đầy những ưu phiền bất trắc như đã trôi lùi mãi đâu xa lắm. Không còn gì nữa ngoài căn phòng ngập tràn âm nhạc của Hoàng. Từng viên gạch là từng nhắc nhở ngọt mềm, từng phân tường là từng trang hồi ký rộn ràng tiếng cười nói. Chừng nhân duy nhất còn trung thành là những bức tường. Những tiếng hát đã từ nơi đây vang xa qua bốn bức tường cảm. Có những tiếng hát đã cất lên từ nơi đây và đã ngưng nghỉ. Có những tiếng hát đã hái được danh vọng trên đỉnh cao và nơi đây đã như một bước thang đầu cho những lần sau thềm thang vươn tới. Cũng chính những bức tường xanh lồi lõm lạ mắt này đã từng nhốt kín âm vang giọng ca rã rời tuyệt vọng của cặp vợ chồng đến từ đời xanh cao nguyên đàng gió. Những tiếng hát vượt không gian. Tất cả đã một lần bồi hồi âm động trên mặt tường thình không cảm nín. Nhưng có ai còn trở lại nơi đây như một lần soi mình trên bóng gương ký ức để nghe thấy lao xao u uất tràn lòng. Thực tế thì tất cả đã trôi xa như những nhánh sông chia rẽ. Sự lẩn tránh tìm lại quá khứ của mình như một giọng sông chảy ngang. Không bao giờ. Không còn gì nữa. Ngoài những dây dưa cam chịu của cuộc đời.

Tôi lặng lẽ bỏ về giữa những nốt nhạc trầm buồn của Tchaikovsky June đưa tiễn. Hoàng vẫn chưa hay biết gì về sự rời bỏ của tôi. Như thế càng hay. Tôi đã quen rồi những lần đến với chàng thật âm thầm và êm ái ra về như một bóng ma.

Cánh cửa mở ra, những bậc thang tối hẹp dẫn xuống đường, như những bước lần đi trong cuộc đời đầy muộn màng trắc trở. Ngoài kia nắng trưa đỏ rực làm chói mắt. Tôi đeo lên mắt cặp kính đen, như một chống đỡ yếu đuối nhưng cần thiết với những phũ phàng trong đời sống.

THỤY DAO



NGUYỄN TUẤN ANH

THÙY DƯƠNG (Quảng Ngãi)

— Mắt hay xốn có lẽ cháu bị mắc bệnh đau mắt hột (Tracgome) Phải đi coi bác sĩ nhãn khoa để định bệnh rõ ràng nhiên hậu mới điều trị cho lành được.

— Tạm dùng Bépantène để chích cho tóc khỏi rụng. Sau 1 tháng mà không thấy bớt cháu phải tới thăm 1 Bác sĩ chuyên trị bệnh ngoài da để tìm căn nguyên bệnh.

MINH (Gia Định)

1— Khi ta dùng sức quá độ như leo dây, tập tạ, chạy nhảy lâu quá thường hay bị vọp bẻ (Crampes Musculaires). Khi chất Urée chứa trong máu cao quá ta cũng hay bị như vậy. Lúc đó phải thoa bóp chỗ đau bằng dầu nóng, uống 1 gói Sulfate De Quinine 0g20, sinh tố B2 (Béilavine) từ 40 tới 100mg mỗi ngày cùng sinh tố B6 (Bécilan) từ 50 tới 150mg mỗi ngày. Chích thêm Calcium rất tốt.

2— Bất cứ bác sĩ nào cũng đủ khả năng để khám tổng quát cho cháu.

NGUYỄN THỊ MỸ HẠNH (Mỹ Tho)

1— Những mụn nhỏ sù có nhân trắng trên mũi và mặt có thể biến đi sau khi dùng PH22 để rửa mặt một thời gian. Đó là trứng cá của tuổi dậy thì đấy.

2— Muốn bớt mụn phải nhịn ăn hoặc uống Satietyl cho khỏi đói.

THƯƠNG HOÀI VŨ (Quảng Ngãi)

1— Dùng sà bông Dermacide để rửa hàng ngày sẽ bớt các mụn ngoài da cháu tả.

2— Vì giặt đồ nhiều, tay phải ngâm nước quá lâu và bị sà bông ăn nên da tay nhăn nheo. Muốn bớt chỉ có cách hạn chế việc giặt đồ và dùng Vaseline thoa tay.

NGUYỄN NGUYỄN THÚY ÁI (Pleiku)

1— Mụn có mủ khi ta nặn mạnh sẽ vọt máu ra và miền da ở chỗ đó sẽ bầm tím và thâm đen rất lâu hết. Hãy dùng Crème Cortibion mà thoa và nhớ uống thêm trụ sinh như T-T Mycine hay Cotracyn.

2— 41kg ở tuổi 16 có gì là nhiều mà phải uống thuốc cho gầy bớt.

Hãy dùng Calcium, Calcigénol để giúp cho chiều cao tăng trưởng thêm. Nhớ bơi lội, leo dây.

MIỀN LY (Huế)

1— Muốn tránh táo bón phải ăn nhiều rau, ít thịt. Rau cỏ có chứa chất Cellulose rất cần thiết cho sự co rút của ruột để tổng phân ra ngoài cơ thể. Phải vận động sau bữa ăn. Tráng miệng bằng đu đủ. Cần lắm hãy ngâm thuốc Fructines Vichy hay uống Grains De Vals.

2— Uống nước lạnh không gây hại gì cho cơ thể cả dù cháu là gái hay trai và cũng không làm trực tràng kinh đau, đừng lo.

3— Ở mỹ viện có bán loại crème Dépilatoire để làm rụng lông. Nếu thích cháu dùng thử.

NINH LƯU (Vũng Tàu)

Cháu uống Méliomène hay Hémagène mấy tháng liền sẽ thấy đường kinh đều đặn. Chú là lang tây nên lẽ tự nhiên là chú phải khuyên cháu không nên dùng thuốc rượu gia truyền của đông y. Thống cảm nhé.

TRẦN VĂN LŨN (Nha Trang)

Ký sinh trùng, bệnh máu, bệnh phổi, bệnh tim, bệnh tiêu hóa... bầm bả lũng bệnh đều làm cho cơ thể gầy còm. Muốn điều trị cho có kết quả cháu phải tới nhờ một bác sĩ để vừa khám xét vừa thử nghiệm mới được. Tạm uống Dianabol, Carnol B12, và chích Eremalone B12. Tắm bồ nhiều thịt, cá, trứng, sữa.

NGUYỄN THỊ HOÀI THƯƠNG (Biên Hòa).

1— Con gái 16 tuổi, cao 1m65 nặng 40kg là vừa đẹp cháu ạ.

2— Răng đều nhưng hơi vàng

vì cháu không chịu giữ vệ sinh miệng. Sáng tối đều phải đánh răng bằng kem có chứa lục diệp tố (Chlorophylle). Dùng cau khô hay mua bột đá bọt (Pierre Ponce) để chà răng cho tan lớp cầu vàng.

3— Hémagène là thuốc điều kinh tốt.

4— Da trắng xanh đích thị là thiếu máu (Anémie). Ăn nhiều gan heo, uống thuốc bổ máu như Hémoglobine Deschiens hay chích Strat Hépar da để sẽ trở nên hồng hào đẹp dễ.

5— Dùng Sacnel để thoa mặt sẽ bớt mụn.

TT (Vũng Tàu)

Cháu nên đi khám Bác sĩ ngay mới có thể biết miếng thịt lòi ra ngoài hậu môn là một cục thịt dư, hay bệnh trĩ ngoại hoặc bệnh da trực tràng. Mỗi bệnh đều có cách điều trị riêng. Càng để lâu càng có hại và khó chữa.

VĂN NGUYỄN (Phan Thiết)

Lông nách nhiều chẳng có hại gì cả mà cũng không phải là bằng chứng của người xấu, như cháu nghĩ nhưng, có điều bất tiện là thường kèm theo chứng hôi nách rất khó chịu. Chắc cháu chưa biết câu: «Quần tử lông chân, tiểu nhân lông bụng». Muốn bớt chỉ có cách rán nhịn đau, dùng nhíp mà nhổ hoặc bôi Crème Dépilatoire cho rụng.



ÔNG HOÀNG HẠNH PHÚC

Nguyên tác THE HAPPY PRINCE của OSCAR WILDE
Bản Việt Văn : THU HÀ

Bức tượng Ông Hoàng Hạnh Phúc đứng trên bệ đá cao ngay trung tâm thành phố. Từ đây Ông Hoàng có thể nhìn khắp thành phố với đôi mắt sáng như sao làm bằng hai hạt ngọc xanh như da trời. Trên đỉnh mũi kiếm của Ông Hoàng, một viên ngọc lớn màu đỏ sáng rực rỡ dưới ánh nắng ban ngày. Những đêm trăng, ánh sáng chiếu sáng bức tượng vàng, đôi mắt tượng là hai vì sao và viên ngọc sáng đỏ trên mũi kiếm bằng bạc như một mặt trời ban đêm.

Du khách qua thành phố, dừng lại ngắm Ông Hoàng Hạnh Phúc, mọi người đều trầm trồ : « Đây là người hạnh phúc nhất trên đời ». Những người già trong thành phố khuyên nhủ những người khóc lóc vì buồn khổ : « Hãy nhìn Ông Hoàng Hạnh Phúc không bao giờ biết khóc ».

Một buổi chiều cuối thu, một con chim én từ Âu Châu bay đến Ai Cập để trú ngụ qua mùa đông — Mùa đông ở Âu Châu quá lạnh lẽo, những con én không kịp bỏ đi sẽ chết cứng vì lạnh — Trên đường đi Ai Cập, con chim nhỏ nghỉ cánh ở thành phố Ông Hoàng. Nghĩ ngợi một lúc, chim én quyết định tá túc một đêm dưới chân bức tượng. Đêm buông xuống nhanh, con chim mệt mỏi lim dim mắt ngủ, nhưng nó bỗng

giật mình mở choàng mắt, vô cùng ngạc nhiên vì một giọt nước rơi trên mình nó : « Trời mưa ư ? » chim én tự hỏi. Nó ngược mắt nhìn bầu trời, không một đám mây nhỏ, chim én nhún vai, rồi lại nhắm mắt tiếp tục giấc ngủ.

Nhưng giọt nước khác lại rơi trên lưng con chim nhỏ bé. Chim én bức mình muốn than phiền nhưng chẳng biết nói với ai. Chưa kịp bày tỏ sự bức tức của mình, một giọt nước nữa lại rơi trúng đầu con chim nhỏ. Chim én lắc đầu như thăm : « Nơi này không khá, chắc có cái gì ở trên bức tượng » Chim én nhìn lên, dưới ánh sáng mờ ảo của những vì sao từ trời soi xuống, đôi mắt Ông Hoàng Hạnh Phúc đắm lệ. « Ngài khóc ư ? ». Con chim én ngạc nhiên hỏi. Hai dòng lệ chảy dài trên má Ông Hoàng thay câu trả lời. Con chim nhỏ động lòng : « Ngài cũng khóc ư ? Người ta bảo Ngài hạnh phúc ! ». « Vâng, tôi hạnh phúc lúc tôi còn sống, tôi sung sướng và không bao giờ khóc vì u sầu không được phép bước vào cung điện của tôi. Trong Hoàng thành tôi sống đầy đủ, tôi chỉ biết thế giới hạnh phúc nhỏ bé của riêng tôi, không bao giờ tôi trông thấy đời sống ngoài bức tường ngăn cách Hoàng cung với thành phố ». Chim én gật gù : « Ngài là người hạnh phúc thật. Thế tại sao bây giờ Ngài khóc. Ngài tiếc cung điện của Ngài ư ? ». « Không, Ông Hoàng trả lời, người ta dựng tôi đứng ở đây quá cao nên tôi nhìn thấy quá rõ. Tôi chứng kiến quá nhiều đau đớn của người đời và đêm đêm tôi nhỏ lệ ». Chim én xót thương : « Tôi hiểu Ngài. Đêm nay tôi ở lại đây với Ngài và sáng mai tôi bay đến Ai Cập gặp người bạn của tôi. Ngài hãy tin rằng trên đời này có tôi hiểu những giọt nước mắt của Ngài ». Ông Hoàng trả lời : « Cảm ơn chim én, đêm nay ở lại đây hãy giúp tôi, một bà mẹ ốm yếu đang ngồi may áo dạ hội cho vị công nương đẹp nhất thành phố trong căn nhà tôi tàn ở ngoại ô. Đưa con gái của bà bị ốm, nóng và đói. Nhưng bà mẹ tội nghiệp chỉ có nước cho nó uống. Hãy gỡ viên ngọc đỏ của tôi mang cho bà. Ngày mai con bà sẽ không đói và có thuốc uống ». Chim én thở dài : « Cuộc hành trình của tôi dài biết bao nhiêu, tôi cần ngủ để ngày mai đi Ai Cập ». Ông Hoàng năn nỉ : « Hãy thương xót người đàn bà, mang viên ngọc đến biểu bà ta », Chim én bay lên gỡ viên ngọc trên mũi kiếm vỗ cánh bay ra ngoại ô. Chim én nghỉ một lâu dài trang lệ. Trong căn phòng rộng trang hoàng lộng lẫy, các tiểu thư xinh đẹp đang khiêu vũ với các công tử sang trọng. Bên cửa sổ vị công nương xinh đẹp nhất thành phố đứng với hôn phu của nàng. « Em mong cuộc khiêu vũ tuần tới sẽ mặc chiếc áo lộng lẫy nhất thành phố. Nhưng người đàn bà may áo cho em quá lười ». Chim én rời cửa sổ, bay đi tìm người đàn bà đang may áo. Người đàn bà quá mệt mỏi đã gác đầu lên bàn ngủ thiếp, đưa con đầu ối của bà vẫn không ngớt kêu khóc vì đói.

Chim én bay vào, đặt viên ngọc trên bàn, cạnh người mẹ, nó nhìn đứa bé một lúc rồi đến bên giường, dùng đôi cánh nhỏ bé của nó quạt cho đứa bé ngủ. Đứa bé bớt khóc dần rồi ngủ thiếp như mẹ. Chim én bay về dưới chân Ông Hoàng Hạnh Phúc, kể lại việc làm của nó và lời nói của vị công nương xinh đẹp trong căn phòng khiêu vũ lộng lẫy. Con chim cảm thấy ấm áp, nép đầu vào chân tượng.

«Tôi không cảm thấy lạnh một chút nào hết. Ngài biết tại sao không?» Ông Hoàng dịu dàng: «Chim én đã làm một việc thiện nên cảm thấy ấm áp». «Vâng, tôi còn nghe ấm áp hơn khi nép đầu dưới chân ngài. Ngài quả thật là người tốt».

Chim én quyết định ở lại một đêm nữa, và chỉ đúng một đêm thôi, để ngủ thật nhiều lấy sức cho cuộc hành trình của nó. Khi đêm bắt đầu trùm kín vạn vật gió trở nên lạnh và con chim sợ hãi nép sát vào chân tượng. Nó có cảm tưởng chân tượng lạnh lẽo, không ấm áp như đêm qua. Chim hỏi: «Tại sao chân Ngài lạnh? Gió làm Ngài lạnh chăng»? «Không, ông Hoàng trả lời, gió không làm tôi lạnh được. Thân thể tôi bao phủ bởi vàng, tôi không bao giờ cảm thấy lạnh. Nhưng trái tim bằng chì của tôi đang lạnh». «Ừ! Ngài có trái tim bằng chì sao?» «Vâng, họ đúc tim tôi bằng chì». Ông Hoàng trả lời như thế. Con chim thắc mắc: «Tại sao tim Ngài lạnh?». «Tôi trông thấy trên một phòng tối tăm ở buyn đình trong thành phố, một người đàn ông ốm yếu, lạnh và đôi cố gắng viết xong cuốn tiểu thuyết. Nhưng gió lạnh và đôi làm tay ông run và trí óc ông tê lại». «Tôi phải làm gì bây giờ?» Con chim lo âu hỏi. «Tôi không có gì để cho ông ta, hãy lấy một con mắt ngọc xanh của tôi đến biếu ông ta để ông ta ngày mai bán lấy tiền sống». Con chim hét lên: «Không, tôi không đi đâu. Không phải vì lạnh hay thiếu ngủ, nhưng đôi mắt của Ngài đẹp quá, tôi không thể để Ngài chột mắt». Ông Hoàng cương quyết: «Tôi ra lệnh chim én phải cứu người đàn ông đáng thương». Chim én ứa nước mắt bay lên bóc một con mắt của ông Hoàng bay lên nóc buyn đình, nó trở một lỗ nhỏ trên mái ngói và thả hòn ngọc xuống. Con chim bay trở về nhìn ông Hoàng chột mắt với đôi mắt đầm lệ của nó. Đêm hôm sau, chim én bảo với ông Hoàng: «Còn đêm nay nữa thôi, ngày mai chúng ta từ giã».

«Hỡi chim én đầy lòng nhân đạo, tôi cảm ơn chim vô cùng, đêm nay hãy giúp tôi một lần nữa. Có một cô bé bán diêm đã làm mất tất

thứ diêm của cô ta. Chim hãy đem con mắt còn lại của tôi đến biếu cô bé để cô bé về nhà không bị bố đánh và bày em của cô bé ngày mai có thức ăn.» Chim én kêu lên: «Trời ơi, Ngài sẽ mù lòa. Cô bé đáng thương ở đâu?» Ông Hoàng trả lời: «Mù lòa không làm cô bé đau khổ, nhưng cô bé đang đứng khóc trong công viên sẽ đau đớn biết bao khi thấy gia đình cô đói khổ». Con chim thu hết can đảm bay lên lấy nốt con mắt cuối cùng của Ông Hoàng đem đi biếu cô bé bán diêm. Đôi mắt cô bé sáng lên khi nhìn viên ngọc và đôi mắt ông Hoàng không bao giờ còn trông thấy những vì sao đang nghiêng đầu cảm phục ông.

Con chim sung sướng lẫn đau khổ gục đầu vào cánh khóc nức nở. Ông Hoàng đã mù lòa, con chim nhỏ nhân từ quyết định ở lại bên ông Hoàng dù mùa đông đã đến. Mỗi ngày chim én bay khắp thành phố, nhìn những lâu đài trắng lợt, các công tử và công nương xinh đẹp trong những vườn hoa tươi thắm và những buổi tiệc sang trọng. Đêm đến nó nép đầu vào chân tượng, kể chuyện cho ông Hoàng nghe. Ông Hoàng bảo: «Tôi đã biết quá nhiều hạnh phúc của người giàu, hãy nói cho tôi biết những người đang đau khổ». Và chim én bay khắp thành phố, mang về những chuyện đau khổ của người nghèo kể cho ông Hoàng: «Ba mẹ con nghèo nàn và rách rưới nằm ngủ dưới gầm cầu. Tất cả đều đói. Nhưng người gác cầu đã đuổi họ đi». Ông Hoàng thổn thức: «Tội nghiệp họ, hãy mang những miếng vàng bao học thân thể tôi đến tặng họ». Chim én vâng lời gỡ dần lớp vàng trên thân tượng mang đi.

Người mẹ khóc nức nở và những đứa con cười sung sướng khi nhận vàng của ông Hoàng Hạnh Phúc: Đêm sau lớp bạc bao phủ thanh kiếm trên pho tượng cũng tháo đi và chim én mang biếu hai đứa trẻ ăn mày. Ông Hoàng hoàn toàn trơ trụi.

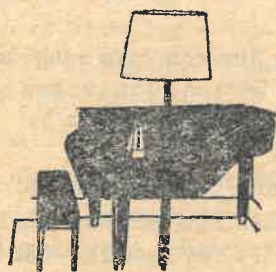
Mùa đông đã đến thực sự, gió rét như cắt, con chim én run rẩy biết mình sắp chết. «Tôi sẽ chết dưới chân Ngài vì mùa đông lạnh quá. Nhưng trái tim tôi ấm áp vì được ở dưới chân Ngài cho đến lúc chết. Ngài đã dạy tôi làm việc thiện. Ngài quả thực là Ông Hoàng Hạnh Phúc dù đêm đêm Ngài nhỏ lệ. Trông Ngài bây giờ nghèo nàn như người ăn mày nhưng trái tim Ngài hạnh phúc vì người nghèo nhờ Ngài đã được sung sướng». Bức tượng khóc nức nở vì xúc động khi hay tin chim én cũng kêu thét lên rồi ngã xuống chết dưới chân ông Hoàng, nơi những giọt lệ của ông Hoàng mù lòa rơi xuống.

Một tiếng nổ dữ dội làm vang động cả thành phố, trái tim chỉ của Ông Hoàng Hạnh Phúc vỡ đôi. Sáng hôm sau ông thị trưởng tìm đến nơi phát ra tiếng nổ làm ông giật mình đêm qua. Mọi người ngạc nhiên trông thấy bức tượng xám xỉ xấu xí như tên ăn mày nghèo khổ nhái thành phố. Ông thị trưởng cho rằng những kẻ nghèo khổ trong thành phố này đã đánh cắp vàng ngọc của ông Hoàng, và gây ra tiếng động trong đêm. Người ta kéo pho tượng xuống và mang đi hỏa thiêu. Kim loại cháy xèo xèo, ông Hoàng chỉ còn lại trái tim chỉ vỡ đôi không cháy. Mọi người ngạc nhiên vô cùng. Một vài người bảo rằng trái tim ông Hoàng không phải là chì, quả tim vô giá đó được đúc bằng một thứ hạnh phúc vĩnh viễn, không bao giờ cháy. Và người lính thu dọn nơi thiêu hủy pho tượng đã kể lại rằng anh ta không tìm thấy trái tim của pho tượng. Nó đã lặn xuống chiếc hồ nhỏ, nơi người ta ném xác chim én vào đó.

Ngọc Hoàng sai một Thiên Thần xuống trái đất lấy hai vật quý nhất để trang hoàng vườn Thiên đường, Thiên Thần đã mang đến cho Ngọc Hoàng trái tim chỉ của Ông Hoàng Hạnh Phúc và xác con chim én nhàn từ. Cả hai được chôn trong khu vườn Thiên đường và mọc thành một thứ cây với những chiếc lá sáng như sao và xanh như ngọc, nở những đóa hoa đỏ chói như mặt trời. Đó là cây Hạnh Phúc.

THU HÀ

(viết theo truyện «The Happy Prince» của Oscar Wilde)



NGÀY XA PHỐ CŨ

Ly biệt người ơi ly biệt
Mưa bay trên bến ngậm ngùi

Còn gì đâu mà tưởng tiếc
Xe lăn bánh đã xa rồi

Ly biệt người ơi ly biệt
Khi hàng cây phượng trở bóng
Mấy chổ sầu giăng tám hướng
Ta đi người có nhớ không

Dưới cách chim hồng lẳng bặt
Phố cũ mưa se sắt buồn
Mai này trông về hút mắt
Cũng tưởng hồ như khói sương
LÊ LẠC PHỐ

NGƯỜI CON GÁI MẮT NAI



PHÓNG SỰ TRUYỆN ● KIẾN VÀNG

Buổi tối anh Thái về, gọi :

— Quyên ơi, pha cho anh mi một ly sữa đá đi.

Quyên biết là có một cuộc đời chác rồi đây, con bé mau mắn đi pha ngay cho anh một ly sữa bự vác lên. Ông anh đẩy cái hộp Bata tới trước mặt em gái :

— Phải mi muốn hỏi thứ dép này không ?

Quyên vội vã mở hộp, lấy đôi dép trắng thử ngay vào chân, khen quá rồi :

— Đẹp ghê, bao giờ em phải xin tiền mẹ mua thêm một đôi nữa đi học.

Ngủ sữa chực nghẹn ở cổ, ông anh «chỉnh» em gái liền :

— Lần sau cô có muốn «ngổ ỷ» gì thì làm ơn tới trước mẹ mà trình bày cho tôi đỡ... áy này cái lương tâm nghèo nàn tội nghiệp này nè.

Hôm sau sang chơi nhà chị Nhã Đoan, Quyên Quyên lại được thân tặng một món đồ khác. Dĩ nhiên đây là một sự rất là thân ái, không kèm theo điều kiện nào hay đòi chác nào sau hay trước đó. Kể đem tặng lấy làm hân hoan cũng như người nhận, rất hơn hở.

— Chị cho Quyên cái này. Thử đoán coi, cưng :

— Ăn được không chị ?

— Ăn vào gãy răng.

— Gì vậy chị ?

— Nó là những bông hoa, bướm trắng, cánh cam, cà vàng, trái cherry... Ồ, mười hai loài lận.

Quyên Quyên mở tròn mắt long lanh chờ đợi :

— Cho em xem đi chị.

Những hoa những bướm những cánh cam cá vàng là 12 chiếc cặp tóc nhỏ xíu rất dễ thương được găm vào một tấm bìa cứng có in hình con bé cái miệng đang cười, nghiêng mái tóc. Có bé cũng là Quyên Quyên mười tuổi bây giờ, đôi môi còn... ngon hơn cả trái cherry đã dính trên chiếc cặp kia nữa.

— Em thích cái nào nhất?

— Cái bông cúc trắng này.

Cái cặp có bông cúc trắng được cài lên mái tóc bên phải của Quyên Quyên. Chị Nhã Đoan bẻ cả cái gương bàn ra cho cô bé soi:

— Đẹp không?

— Đẹp ghê đi ấy chị.

— Của Quyên cả đấy.

— Em chia với chị một nửa thôi.

— Chị mua cho Quyên mà. Chị lớn không xài thứ cặp này.

Mười hai kiểu cặp tóc cho mười hai ngày. Mỗi ngày đi học Quyên lại thay cái mới biểu diễn đề cho bạn bè thèm. Nhưng chỉ hết một vòng, đến lần thứ mười ba mười bốn là Quyên bắt đầu thấy những cái cặp nhỏ xíu hết dễ thương, con bé đem chia cho bạn bè mỗi đứa một cái, chỉ giữ lại con cánh cam, bông cúc trắng và chùm cherry đỏ.

Năm ấy nàng học lớp nhì, tức năm kế chót của bậc tiểu học, nàng bắt đầu là nhân vật « nổi » của ngôi trường nàng đang theo học. Một đứa con gái nhỏ không thể tự mình trở nên nổi tiếng được, nhất định thế. Không phải thường là có những thần đồng ở mỗi thời, nhắc chí tới chuyện đó. Quyên Quyên chỉ là con bé xinh đẹp và dễ thương, dữ hơn người một chút thì có, bướng và kên kên cái mặt hơn người một chút thì có. Nàng cũng tầm thường vậy, và giỏi cách riêng là tài ăn quà vặt. Thế thôi. Nhưng chính mẹ nàng là Hiệu trưởng của ngôi trường mà nàng đang học, nên một con bé với nhiều cá tính bỗng trở thành nổi tiếng trong cái thế giới nhỏ bé đó. Các thầy cô đều biết tới.

— Con nhỏ Quyên Quyên kia mày.

— Đâu?

— Mặc đầm trắng đó.

— Cái mặt vênh tớn lên dễ ghét.

— Bao giờ tao phải giả bộ đi ngang, té đổ mực đầy vào áo nó cho bỏ ghét.

— Đùng mày.

— Chi mà sợ, đề tao...

— Coi chừng bị đuổi học đó em ơi.

— Người ta giả bộ té mà.

— Con nhỏ dữ lắm, mày quên sao.

— Tao cóc sợ.

Có một sự thách thức ngầm nào đó trong đám học trò con gái. Và con gái thì thường là vậy, đầy dẫy lời nói và ghen tị. Có thể cái tâm thì rất hiền rất sợ, nhưng lại mạnh lại dữ ở cái miệng. Dữ đề mà dữ vậy chứ nhiều khi rớt cuộc cũng chẳng dám hại ai, chẳng có thể hại được ai. Tâm lý chung chung là thế, Quyên Quyên được mọi người chú ý tới thì vác mặt lên kên kên. Dù sao trước những con mắt người lớn của các cô giáo và thầy giáo thì con bé lúc nào cũng là hình ảnh xinh đẹp dễ thương. Mỗi cười và mắt nhìn tinh anh, tươi vui nhí nhảnh. Cô giáo của nàng được bà Hiệu trưởng lưu ý xin cô cứ phạt nó như mọi đứa. Nhưng nói dễ mà nói, cô giáo vẫn phải nề phải nhẹ tay với một « cô chiêu ». Trong suốt những niên học chỉ một lần cô học trò mắt to nọ bị đánh đòn, lần đó chính là mẹ nàng.

— Em Quyên nó hư lắm thừa bà, trong lớp khi tôi đang đọc chính tả thì nó ngồi vừa viết vừa cắn cóc dằm; bảo nó lại dám chối biến như không.

Giữa phòng trà nước của các giáo viên, Quyên Quyên bị hạch tội và mẹ nàng đã thẳng tay tát nàng trước mặt mọi người.

Từ đó Quyên Quyên bỏ được cái thói ăn quà công khai trong lớp. Nhưng không ai cấm con bé sẽ lén lút trong những lần khác. Giả vờ rót cây bút chì hay cục gôm xuống gầm bàn để chui xuống nhai một trái chùm ruột chấm muối ớt là một kế sách cổ điển của các tay ăn quà, nhưng bao giờ thì cũng ngon không thể tưởng được. Có khi con bé lại còn ngồi khều chân đứa bạn ngồi trước để chứng kiến một sự tiết tàm liah khốn khổ của nó. Cứ tưởng tượng một lớp học mà cả lớp đều rót bút, rót gôm, rót thước kẻ, một lớp học... ở dưới gầm bàn và cắn cóc dằm ồm ồm, nhai chùm ruột, mút xi-rô... thì quả thật là vui không thể tưởng nổi. Đó là các lớp học của... chuột của kiến họa khi phải.

Đề nói về cái-tật-dễ-thương thì đây mới là giai đoạn... phối phai của nàng. Nghĩa là cái tật ăn quà vặt còn « phát triển » mãi thêm khi nàng lớn lên. Mẹ nàng bảo, cái miệng nó không lúc nào ngơi nghỉ hoạt động là như thế. Ăn và nói là... nghề của các cô. Quyên Quyên có một đứa bạn tên Khanh, kể chia mận nhật chua cay ngọt bùi (muối me ớt kẹo đậu phộng) từ năm lớp ba, hai đứa có gì ở nhà cũng đề dành cho nhau chia cho nhau. Tuy cả hai không chính thức ký thỏa ước công

nhận nhau như « tối huệ quốc », nhưng mỗi đứa đều mặc nhiên coi nhau đối xử « nhất » với nhau trong bất cứ trường hợp nào. Đại khái thế này, hễ một đứa chơi với đứa khác thì phải được sự thỏa thuận và cùng chơi của bạn mình. Hễ có gì thì bạn mình phải được chia trước hết rồi mới tới những đứa khác. Khanh có một đoạn ruban màu hồng muốn cho nhỏ Lan nhưng cũng phải hỏi xem Quyên Quyên có thích không đã, nếu Quyên Quyên thích thì nhỏ Lan không tới phần. Hoặc Quyên Quyên có trong cặp trái mận Lan là kẻ được nghĩ tới trước nhất, nếu là hai thì các nhỏ khác mới được tính tới. Sự thỏa thuận này là nội dung tuyệt vời của tình bạn.

Mỗi buổi sáng mẹ và Quyên Quyên trên xích lô tới trường thì đã có Khanh đứng đợi ở cổng và có một sự trao đổi mở cặp nhau.

— Gì mà thơm thế này ?

— Dâu.

— Ngộ ghê hén, bây giờ Khanh mới nhìn thấy. Ngon không Quyên ?

— Ăn thì biết.

Trái dâu thơm và ngọt, hơi chua một chút.

— Ở đâu Quyên có vậy ?

— Chị Quyên ở Đà Lạt mang về một túi lớn. Dâu ngào đường chế thêm chút rượu Rhum nữa, ngon không thể tưởng được.

Ngon không thể tưởng được. Chưa thưởng thức tới, làm sao Khanh có thể... yên tâm. Tuy thế con nhỏ cũng chỉ trình bày ý thêm một cách dè dặt :

— Ở nhà có người mang tới biếu mẹ Khanh năm chục bánh gai, chắc tối nay mẹ mới chia cho Khanh.

Có nghĩa là Quyên sẽ được phần chia một chiếc bánh gai trong ngày mai. Một sự trao đổi ngầm đã được hẹn. Quyên về san dầu ngào đường với rượu từ chiếc bồn lớn sang chiếc ly nhỏ bằng giấy phủ miệng ly bằng bao nylon cẩn thận, cột dây thung kỹ càng trước khi dón vào cặp (cái cặp của một cô học trò chưa lớn — nghĩa là chưa có sẵn gương lược hoặc có thể cuốn nhật ký hay một tờ thư xé từ lòng vớ trắng — là một cái túi thức ăn nhỏ nhỏ. Gói ở mai hay gói muối ớt đang ăn dở cũng được giữ lại trong đó, khi buồn buồn có thể mở cặp ra nhấm nhĩ, dù là chút muối ớt, cũng thú phải biết).

Ở nhà đi Quyên đã nôn nao khi nghĩ tới sự trao đổi cặp với con nhỏ Khanh ngay ở cổng trường. Nhưng khi xuống xích lô Quyên không thấy Khanh đứng đợi, con bé đã buồn. Loanh quanh trong sân trường một lúc sau Quyên mới thấy Khanh đang đứng cười nói với nhỏ Kim Anh ở gần lối lên lầu trên.

(còn tiếp)



NHỚ HẾT HOA VÀNG

MÂY HẠ

Buổi sáng gặp HỒ TYTSV em ngỡ ngỡ hết sức. Hẹn hò. Có phải ? Buổi sáng êm như mơ và nồng thắm mùa hoa phượng. Đôi mắt H nhìn em như thăm hỏi : Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ ? Ừ. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ hở H ? Và có phải « vô duyên đối diện... thấy thương liền » không nhỉ ? Đấy H xem, Ái vẫn nhớ buổi đầu tình cờ chúng ta gặp nhau biết là chừng nào. Và hẳn H vẫn còn nhớ « chùm hoa vàng nở ở trên tay » của Ái hôm nào chứ nhỉ ? Nhưng bông hoa Mai thơ — đây là tên tạm thời của nhỏ bán Ái thôi H — vàng như ước mơ, nhưng cánh Sứ Quân đỏ hồng, và nhất là những bông sao nháy màu vàng sẫm. Mỗi cánh hoa có một xuất xứ riêng. Hoa Mai thơ là của nhỏ Mai Thơ đã có công « trèo lên cây bưởi hái hoa » trước mặt quý vị CS ở công viên PBP, hoa Sứ Quân hái ở TCCTCT và hoa Sao Nháy trong trường Dược. Chùm hoa đẹp như hoa cưới của cô dâu hở Hi Khi đi qua trường Cao Đẳng Quốc Phòng, một vài người đã kén lên. Hoa đẹp người đẹp. Trông cứ như là cô dâu. Nhỏ Thanh ngoài lại. Thế mà đây là lễ cưới vàng của chúng tôi rồi đấy ạ. H xem, dân TV quả nhiên không hề danh con cháu Hai Bà, đã từng làm dân SG khốn đốn bao phen hở ? Và H ạ, lần gặp gỡ tình cờ này đã gọi cho ai biết bao nhiêu là kỷ niệm những ngày tháng êm như mơ và đẹp như mộng ước. Những buổi sáng trên hành lang VK nhìn xuống con đường TN ngập hoa vàng. H bảo không có nữ sinh nào đẹp bằng nữ sinh TV, bởi con đường TN nhìn từ trên cao xuống đẹp vô cùng cơ Ái. Em cười : chứ không phải H đang tương tư một cô nhỏ TV nào hở ? H cũng cười, đôi mắt sáng long lanh trên khuôn mặt đỏ bừng đẹp như con gái. Nguyên bảo em H lộng lẫy

quá làm nhiều khi ta nói chuyện mi hân cũng tự cảm thấy xấu hổ với thiên hạ, H à, mặc dù nhiều khi em cũng muốn ngậm nga người đầu gặp gỡ làm chi. Nhưng thế nào đi nữa, nhất định mọi người cũng gặp nhau tại một điểm, Ngân Hà khuyên em thế. Lúc ấy, em thắc mắc không hiểu điểm đó ở đâu. Nhưng bây giờ thì em hiểu ghê lắm rồi H à. Gặp nhau ở cõi chết thì còn chi là vui thú cơ chứ. Hết nói, hết cười. Thì lúc ấy mới khỏi phải ân hận «Trăm năm biết có duyên gì hay không» chứ bộ. Và nhất định là lúc ấy thì hội «con thuyền không bến» sẽ tan thành mây gió mất, và nhất định là bài quốc ca cho Hội của anh Hòa (nếu anh biết được rằng chỉ một ông em M M của anh đã là nguyên nhân khiến cho hội viên của hội «con thuyền không bến» ngày thêm đông đảo thì anh sẽ nghĩ sao nhỉ?) cũng sẽ không còn. Bài quốc ca như thế này.

Đêm nay thu sang cùng đêm qua
Đêm qua thu sang cùng đêm mai
Thuyền ai lơ lững mãi không vào
Bến đầu mà vào...

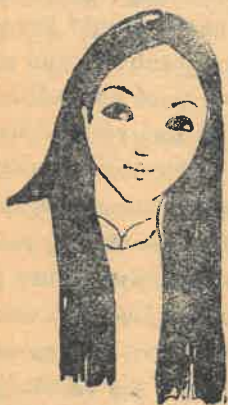
Eo ơi, bài hát vui ghê đi. Miền ca khen cả họ nhà ông MM có máu tiểu lâm trong người. Em trêu hân : «chứ mi có muốn trăm năm sẽ to kết tóc cùng chàng thì đề ta nhờ anh Hòa ra lệnh cho ông em của anh ấy cho». H à bạn bè trung học với nhau bao giờ cũng dễ thương hơn ở trên đại học. Giận nhau, yêu nhau, như trẻ con. Anh T phê bình : con gái lắm cảm, vớ vẩn, ầm ừ, lắm chuyện.., rồi kết luận: «Dễ thương». Nếu không có câu kết luận xoay ngược tình thế có lẽ em đã gân cổ lên cãi lại ông ta rồi đấy H. Gớm, em đánh đá thế thì ai dám chơi với cô H nhỉ? Vậy mà em vẫn nhớ hoài buổi chiều ở thính đường VAA. Đôi mắt của H dịu dàng vô cùng và giọng hát tràn ăm... Ôi đẹp sao là thừa ban đầu. Chìm sâu đáy mắt một màu xanh tươi. Niềm thương không nói lên lời, chỉ nghe xao xuyến một trời băng khuâng... có phải đã đưa chúng ta lại gần nhau. Và những bài thơ dễ thương gửi nhau : «Chiều ấy ta về trong nhớ nhung. Nhớ em đôi mắt đẹp vô cùng. Thoảng cười nghiêng cả trời xuân thắm, ta ngẩn ngơ lòng, em biết không?... hay bao giờ nhìn trong gió đưa.. Thơ Nguyên Sa dễ thương nhất nước, H, nhỉ? Nhưng em lại yêu nhất thơ Nguyễn Bính «Cô nhân tinh bé của tôi ơi. Tôi muốn môi cô chỉ mỉm cười. Những lúc có tôi và mắt chỉ, Nhìn tôi những lúc tôi xa xôi». Em vẫn ân hận rằng chưa bao giờ gặp được Nguyễn Bính. Nhưng Ái bé thế này chỉ gặp được mầm non văn nghệ thôi.

Anh T làm em ức phát khóc lên được. Nhiều khi em vẫn nghĩ lắm cảm rằng già Nguyễn Bính, Nguyễn Nhược Pháp, Đặng Thế Phong đừng chết, để em được gặp ông ta và bày tỏ lòng ái mộ. Như cô bé đã ái mộ Shakespeare ấy hử? O hay, sao Nguyệt Cầm cứ lời thần tượng của em ra so sánh với một văn hào Tây phương cơ chứ. Như Shakespeare là thi hào tuyệt vời của cả Âu Châu thì với em Nguyễn Bính cũng là thi sĩ dễ thương nhất VN. Hoàng Lan bảo em nghe mi nói nói ta cứ tưởng mi là con cháu Nguyễn Bính. Nhưng em họ Lê cơ mờ. Em chả là con cháu họ hàng gì với ông PTT mà em vẫn khen ông ta vô cùng như thường. Nhiều khi em thấy mình lạ lùng không thể tưởng cơ H. Chẳng hạn em vẫn nghĩ rằng ông PTT đi tu thế mà đúng, ông ta mà lấy vợ chắc Ái sẽ bỏ hết, quên hết thơ của ông ta ngay lập tức. Vớ vẩn ghê nhỉ? Có những câu thơ của PTT tuyệt vời như thế này : Đố ai nhớ hết hoa vàng. Đố ai uống cạn sương tàn trăng thanh. Đố ai tát cạn mạch sâu, thì ta đề tóc lên cầu đón ai.. Vậy thì H cũng đừng thắc mắc tại Ái có đủ thứ tên gọi ở nhà : Hoàng Mai, Hoàng Lan, Hoàng Anh, Hoàng Trân, Hoàng Diệp... Ôi tên nghe nhức đầu hử H. Ái vẫn mong rằng sẽ có ngày được diện đối diện với ông PTT để thảo luận với ông ta về tên của các loài hoa vàng. Đó là một điều thích thú tuyệt vời chứ hử? Và bởi vậy Ái thích ngồi chép bài dùm chị H, chị học ngành hieo hoa ở NLS nên bài học của chị quẩn rữ lạ thường. Toàn tên hoa. Và hoa Hoàng Lan tức là hoa công chúa đó H. Tên dễ thương ghê hử? Hoa Trạng Nguyên, hoa Hoàng Hậu rồi hoa Công Chúa. Có hoa Hoàng Tử không H nhỉ? Bây giờ thì chị H đi du học mất tiêu, chị làm Ái nhớ những cảnh hoa nho nhỏ ngày xưa thỉnh thoảng chị ép học xong đem cho Ái vô cùng. Nhưng cánh Hoàng Lan thơm nồng nàn cuối vườn. Lối đi nhỏ với hai hàng cây so đũa ẻo lả. Ở đâu cũng là kỷ niệm. Nhưng lá thư nhớ Saigon của chị nhiều khi làm em muốn khóc. Nhớ Saigon từng giây, từng phút, từng giờ. Em tưởng tượng đến hồ Laguna thơ mộng, đến con đường Hàng Lơ thơm mùi hoa Công Chúa mỗi ngày chị đi qua. Saigon bây giờ đang là mùa mưa, và mỗi lần tan học giữa mưa bay ngậm ngùi, em lại nhớ nồng nàn tiếng hát Thái Thanh : Em tan trường về. Đường mưa nho nhỏ. Ôm nghiêng tập vở. Tóc dài tà áo vờn bay. Em vớ vẩn ghê H nhỉ. Chỉ nghĩ lắm cảm và viết lắm cảm. Có cần kết luận ầm ừ không hử?

H à, lúc Ái sắp sửa nghỉ hè rồi học hành những ngày cuối năm thật buồn. Lớp vắng, trường vắng. Nhiều khi muốn khóc. Sang năm thì Ái lên đệ nhất. Sửa soạn thi cử hẳn là bận rộn ghê lắm hở? Nghĩ đến thi là em lại thấy buồn ghê gớm cơ H. Thi cử là hết cả mơ với mộng H nhỉ? Những buổi học cuối năm ngập đầy tiếng cười, tiếng hát và đầy những nỗi ngậm ngùi. Làm sao để diễn tả cho hết trong khi em chẳng phải là văn sĩ cũng không có một chút thi sĩ trong người. Em chỉ có tài thuộc thơ thiên hạ thôi à. H có biết em đã say đắm bao lần khi nghe ai ngâm bài thơ «Buổi sáng học trò» của NS: «Trang sức bằng nụ cười phi nhiêu. Nhảy bằng bước chân chim bên dòng suối cạn. Ấy là em trên đường đi buổi sáng. Hoa ở trên môi và bướm ở trong hồn». Dù sao đi nữa, H cũng nhớ rằng buổi gặp gỡ tình cờ hôm nay đã đem lại cho em bao nhiêu là xao xuyến, bàng khuâng. Và rồi thì em sẽ nhớ hoài nụ cười bờ ngõ vô cùng đẹp trong sớm mai ngọt ngào và tinh khiết hôm nay....

MÂY HẠ

LỤC BÁT
HẢI YẾN
LINH THY



nơi này chớm mưa

Dịu dàng cổ dậy hương bay
Thả qua đường cũ những ngày bụi mưa
Khăn điều vắt ngọn tre thưa
Mắt buồn tựa thềm một mùa thu phai
Như hồn chớm nhớ nhưng ai
Dừng chân đừng ngắm giậu nhài trắng bóng
Nghe đau nhớ đến vô cùng
Hỏi chim chóc có như lòng ta không

lên xe

Đầu ngày theo tiễn chân người
Cao nguyên ít nắng chắc trời ít vui
Một ly sữa trắng trên môi
Tám giờ năm phút ta ngồi đợi xe
Bụi vàng nắng lộng lối về
Đường xa thơ thẩn để nghe chớm buồn
Nhớ lời dặn sáng qua trường
Dừng bên quán nước để thương hôm nào
HẢI YẾN LINH THY

HUẾ ĐẦU MÙA



HOA VANG

Quen chi mà vào ngày mưa sụt sùi như thế. Khi em sắp về, thì anh lý đến cùng lượt với mưa. Từ nơi cửa sổ nhìn ra cây trúc đào nghiêng người với những giọt nước lấp lánh. Hơi nóng nơi người em làm mờ khung kính. Em nói ít tiếng, rụt rè. Tại năm đó em đại khờ quá, mới đệ tam. Vâng, em tiếc rằng đệ tam của em đã quá đại khờ.

Nhưng Thành, anh chưa thể gọi là người lớn đâu. Thành bảo mặc áo mưa mà về. Em quên, Thành à, tại trời có mưa đúng mùa đầu anh, đó rằng hôm đó là tháng sáu. Em khi đó chưa biết đọc thơ để nhớ rằng tháng sáu trời hay mưa, và mưa hoài mưa hoài... Nhưng em không biết, mưa không hoài. Em về, ướt, nôn nã, ngầy ngổ, chẳng biết gì, chẳng nhớ gì. Vẫn tự nhiên như mọi ngày thôi. Nhưng bắt đầu từ đó em nhận thấy rất tự nhiên rằng bao giờ em ra về thì có một người học đệ nhất, quần xanh áo trắng, đến, và ở đó đến chiều. Biết nhau như vậy đó. Cây trúc đào bên cửa sổ giữ gìn cho em một đôi mắt sáng trong lòng lạnh như những giọt nước đuôi lá. Đôi khi em vẫn gọi là mái của con chim hiền lành, con chim sau này bỗng biến thành loài phượng hoàng uy quyền, tàn nhẫn, rực rỡ... Muốn khóc, chim à. Thành à.

Rồi trời ở thành phố cứ đổi thay đổi mãi, như một người mới lớn lên. Những lần đầu tiên em xúc động, yêu thiên nhiên như yêu mình. Những lần đầu tiên em vô tư, vui vẻ, bé bỏng. Mắt của Thành đen và trong chìm vào một cõi nào xa xôi trong thần thề, để chỉ vụt hiện về mãnh liệt khi em biết còn là con bé, và quá mãnh liệt. Em không mặt, em ôm mặt. Hình ảnh năm ngoài năm kia bỗng về, nhưng bây giờ thì em đã mất hết.

Thì thôi, nhé, người thân mến. Kể từ đó em là loài ốc ngoài cồn cát, em là loài rong rêu dưới nước sông. Trời cứ rịn hoài những giọt

mưa làm loãng tan cả mây trắng. Thành vẫn trong thành phố, em vẫn trong thành phố, nhưng ngày mưa đã để vượt hạnh phúc nên bây giờ lặng thinh. Em theo đuổi mê mải một hình ảnh tuyệt đối, xa vời nhìn thấy lại trong ký ức ấu thời. Đôi khi gặp anh vẫn giả vờ như chẳng quen chẳng biết, phải giả vờ rằng không biết người là ai, nhìn lãnh đạm, không chào. Phố đông thế làm sao em cay mắt, bạn bè, xe cộ, làm sao có thể chỉ nhìn thấy anh? Hơn nữa ta chưa quen nhau đủ để chào nhau, dù là một cái gật đầu. M khó lắm, phải không? Không, M ưng vậy, vì lỡ chào nhau một ngày bỗng vỡ tan không khi, vỡ tan không gian, vỡ tan con bé nhỏ nhói im lặng. Em sợ tìm thấy lại những giọt nước mắt của chính mình rơi khi mình đi ngang qua, nghĩa là mình đang trở lại. Không, em không thích trở lại đâu.

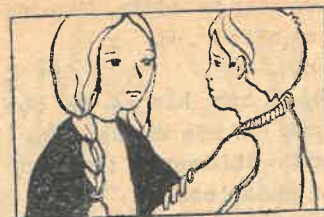
Em là một bông hoa màu vàng, phải chưa? Không đẹp lắm đâu anh, cũng không thơm gì đâu, anh. Em là một con chim nhỏ, chưa biết hát anh ạ. Em là một chiếc lá, chỉ ưng rơi trong một cái chao mình thình lạng. Em ở giữa một lớp tường dày đe dọa cấm đoán. Em ở trong một chiếc lồng son. Em ở trên cây giữa những cành khô ràng buộc. Không ai muốn nói với em rằng em đã lớn Thành ạ. Họ bảo em là đóa hoa chưa nở, con chim non nớt, dấu lá xanh xao, nên bao giờ em cũng dành riêng một khoảng trống cho mình, để khóc vào nửa đêm trên mặt gối đầm bóng tối. Tự dưng mà thấy cô đơn vô cùng. Mười bảy tuổi rồi, hết bé bỏng chưa, hở anh?

Thành ở trong một góc kín nhất. Kín nhất, nghĩa là đôi lúc em không cảm nhận được gì hết. Nhưng đôi lúc bỗng bùng nổ thên thang trong suốt buổi chiều. Anh ở đó, rồi anh biến đi, như ma. Những nét trẻ con trong sáng năm xưa hiện ra rất rõ và chập chờn trong những cơn mơ với gần sáng. Nhưng đôi khi tưởng tượng hoài vẫn không nhớ được nét mặt anh. Thì ra Thành kỳ ảo và mơ hồ đến như vậy. Có lẽ, thế nên anh đã ám ảnh em. Đã nằm trong vỏ kín nhất để đi về, tự do thên thang trong hồn.

Mấy ngày nay trời mưa một chút. Có thấy không người yêu đầu ơ, em ôm nhưng nhớ ngồi với hai bàn tay lạnh buốt. Những cây long não trước cổng trường thay lá mới, xanh xao, và lá vàng rụng xuống thành vôi hồng, như những chia xa tuyệt vời. Em muốn có những chia xa tuyệt vời như vậy anh ạ. Em muốn mãi mãi anh là mây rong chơi vô tình, em là núi thấp mãi chờ đợi. Quá xa xôi nhưng quá tuyệt vời, anh nhỉ.

Như vậy, có phải là tại M đã trót khó khăn. Buổi chiều trời mưa, ngang qua phố, nhìn nhau không chào, M cúi mặt, nhìn những vòng tròn nước chạy loang ra loang ra.

HOA VÀNG



CHIM SẼ VẦN VƠ

LUNADY

Chú nhỏ học bên audio. Và chú nhỏ đi học bằng chiếc xe đạp tí hon trông dễ thương kinh khủng. Đầu tiên là thế này: dạo ấy Phương với Dung còn đi học riêng, một hôm, thứ sáu thì phải, Phương ngủ dậy hơi muộn, tưởng đã trễ học nên nhờ anh Nam chở đến trường, đến nơi hóa ra còn sớm. Phương đứng đợi Dung ngay cổng sau, vừa đứng vừa nhìn thiên hạ qua lại thì chú nhỏ lững thững đi tới, áo trắng, quần xàng gai xanh tươi và mắt nhìn sao giống mắt ai kia kinh khủng. Nguyễn cũng cao, cũng ngang tàng như vậy đó, nhưng bây giờ có còn gì nữa đâu. Chiếc valise xanh dương sậm đựng quần áo vài ba quyển sách vở theo Nguyễn ngược xuôi từ Cần Thơ, Định Quán tới Saigon rồi bây giờ Nguyễn cũng lặng lẽ bỏ Saigon mà đi, trời đất không biết nơi nào, và chú nhỏ vừa đi ngang qua Phương cũng có khuôn mặt tựa như khuôn mặt đầu yêu ngày ấy, với mắt nhìn mang thương nhớ đến ngàn đời. Phương nhìn sững chú nhỏ trong giây lâu, chú nhỏ ngạc nhiên nhìn trả lại, nhưng rồi cũng đi thẳng. Chốc sau Phương lại thấy chú nhỏ trở ra với bạn, nhìn Phương một cái, nói trời nói đất gì đó rồi kéo nhau đi vào. Dung tới, chuông reo, hai đứa vào học và Phương quên hẳn mất câu chuyện ban sáng. Nhưng đến lúc ra về, Phương lại thấy chú nhỏ loay hoay lấy chiếc xe và hôm nào cũng thế, dắt xe ra là chú nhỏ cầm đầu chạy làm như có chuyện gì vội vã lắm. Từ đó, như một thói quen nhỏ, hôm nào cũng kéo Dung nán lại ở cổng đợi chú nhỏ đến, gửi xe, đi ngang và nhìn đôi chút, bọn Phương đã đi trễ, chú nhỏ còn đi trễ hơn. Một hôm, vừa gửi xe xong, Phương thấy chú nhỏ đi tới, đi bộ. Phương ngạc nhiên kéo tay Dung:

— O' Dung, hôm nay anh chàng đi bộ...

Dung không để ý, ừ ào cho qua chuyện:

— Chắc xe hư hay gì đó...

Thấy chú nhỏ có vẻ mất tự nhiên, Phương kéo tay Dung đi vào. Dung ngoái cổ lại nhìn và nói :

— Anh chàng mắc cỡ...

Từ hôm đó chú nhỏ đi sớm hẳn ra, và bọn Phương không phải đứng nán nà ở cổng nữa vì lần nào đi vào cũng thấy chú nhỏ đã đứng trên balcon lầu 2 bên audio nhìn sang. Lầu 2 có 5 phòng : 6, 7, 8, 9, 10. Không biết chú nhỏ học phòng nào.

Lâu dần Phương biết anh chàng còn hay ngồi ở cái băng cạnh ngay cửa nhỏ nữa. Hôm đó Phương và Dung định lên cửa sau nên đi sát cái băng để rẽ sang cầu thang bên phải. Phương có nhìn bên audio, nhưng vị trí quen thuộc trống vắng nên Phương nghĩ thầm : chắc anh chàng đi trễ, tự dưng Phương thấy trong số những đôi chân của đám học trò ngồi ở băng đưa ra có màu vải xăng gai xanh quen thuộc. Phương ngừng nhìn khổ chủ thì ra là chú nhỏ mọi hôm. Anh chàng đang nhìn Phương, chưa lần nào Phương đứng gần anh chàng như thế, và Phương hồi hận sao hôm nay mình mặc đồ xấu quá. Anh chàng có cười nhưng không biết cười với bạn bè đang ngồi nói chuyện hay cười với con bé tọc kè đang đi ngang qua mặt. Dung vào toilette chải tóc. Lúc sắp ra, Phương hỏi :

— Có nên nhìn một cái không Dung ?

Dung trả lời :

— Rất nên.

Phương nhìn đôi mắt cũ làm Phương thấy tâm hồn mình lao đao một chút.

Từ đó trong lớp, trên đường đi về mỗi ngày, những lúc rảnh rỗi Phương nghĩ đến chú nhỏ khá nhiều. Phương đặt cho chú nhỏ một cái tên : Michel; và Phương nghĩ đến những điều làm cho Phương cảm thấy chú nhỏ là một cái gì gần gũi và quen thuộc với mình. Chú học như trong túi quần chú nhỏ chắc thể nào cũng có một ít tiền để gửi xe chẳng hạn; nếu chú nhỏ hay hút thuốc như Nguyễn, trong túi sẽ có một gói thuốc nhưng đã vơi quá nửa, và hộp quẹt giấy hay briquet gì đó. Mỗi ngày đi học chú nhỏ mang theo một cuốn sách và một cuốn vở cũng như Phương vậy. Phương học cuốn Mauger, còn chú nhỏ học bên audio chắc chú nhỏ cầm theo cuốn France en direct hay gì gì đó. Trong cuốn vở, chắc chữ của chú nhỏ cũng quăn queo xấu xí như chữ con nít của Nguyễn. Cây bút Bic chú nhỏ giắt ở mép túi quần, và khi chạy xe thì sách vở để trong cái giỏ xinh xinh phía trước.

Bỗng nhiên Phương ước ao ngồi ở cái yên sau của chiếc xe đạp để thương kia ghé góm.



CÔ BẠN NHỎ CỦA TÔI

DUY NGUYỄN

Cây trứng cá trước nhà theo số tuổi tôi lớn dần. Mả nói cây trứng cá trồng từ ngày tôi mới ra đời. Dòng cây gì mau lớn dễ sợ, gặp mùa mưa lá xanh dày mơn mớn và cao rất mau. Tôi không thể nào cao bằng nó được. (Trời đất, giả như tôi cao bằng nó chắc thiên hạ bỏ chạy khi thấy). Nhưng tôi không cao bằng phần mười của cây trứng cá nữa là. Bốn năm tuổi cây trứng cá cao ngất ngưỡng tàn xanh um bao phủ cả sân nhà trong khi tôi nhỏ chúi xiu đứng ngược mỗi cổ nhìn hàng trái chín đỏ. Anh Được leo lên tót ngọn nhìn thấy toàn thể ngôi làng. Anh ba hoa nói, coi thách Nghiêm y như con kiến vậy. Tôi đứng dưới tức tối đá mạnh vào gốc cây đau điếng, tôi không thể nào trèo lên được một phần.

Mùa hè hoa trứng cá nở trắng. Đêm thường có những cơn mưa rào rích sáng ra làm cánh hoa rụng đầy sân. Chị tôi có nhiệm vụ quét sân buổi sáng vẫn cần nhẩn hoai : đồ cây gì đâu, thấy ghét ! Nói thì nói vậy chứ chị là người ăn trứng cá nhiều nhất. Chị leo ngồi trên một cháng ba nhai nhóp nhép đã đời nhưng chỉ đem xuống cho tôi vài trái. Chị nói với tôi rằng nhỏ không ăn được nhiều, đau bao tử. Tuy nhiên dạo sau này có anh Được qua phụ quét sân. Công việc đâu có nhiều thể mà hai người quét sân từ sáng sớm. Tôi nghĩ chắc anh Được leo lên rung cây cho lá rụng nhiều nhiều để được quét lâu lâu. Hoặc anh đã làm một châu diêm tâm trái trứng cá. Bởi vì tôi thường nghe lũ chim sâu kêu riu rít. Tội nghiệp chắc mấy chú chim mất phần ăn nên kêu nháo nhác lên. Lũ chim sâu nhỏ nhẩn với bộ lông xanh đỏ này ăn sang lắm kia. Chúng chỉ ăn nửa trái phần dưới còn chừa phần kia nham nhỏ treo lủng lẳng.

Mặc dù chẳng phải học trò tôi cũng yêu mùa hè ghê gớm! Đối với bọn nhỏ năm tuổi suốt mùa là một mùa hè rong chơi. Tuy vậy mùa hè thực sự vẫn có nhiều cái khoái hơn. Bầy蝶 xuất hiện dưới lớp rơm rạ như một đạo quân hùng hậu. Chúng cắn đá nhau toi bời, chúng tôi theo dõi hồi hộp lẫn thích thú. Tôi hay theo coi đá đẽ của mấy anh lớn. Tôi chưa đủ lớn khôn để săn sóc, nuôi nấng mấy con蝶 nên chẳng được làm chủ chúng. Ba má đầu cho tôi đi bắt蝶 tận đồng cỏ bên kia suối.

Ngoài ra mùa hè tôi còn chạy theo xem rình bắn chim chóc ở khu vườn bỏ hoang sát bên nhà tôi. Tụi nó hách như ông tướng, nà cao su đeo trước ngực với tài bắn nà một cây. Bắn được chim nường ngay trong vườn ăn uống reo hò. Đôi khi diễn kịch hoặc tập trận bắn đạn mồm vào vào. Đứa nào còn nhỏ chuyên môn đóng vai quân sĩ. Tôi cũng vài lần được đóng vai trò khiêm nhượng đó. Thấy thằng khác nhắm bắn thì phải ngã lăn ra chết. Nhiều lần xác chết đứng dậy khiến phe bên kia la lên: nghỉ chơi. Đồ ăn gian! Mày chết rồi chứ bộ! Hồi nãy tao bắn nó rõ ràng!

Những chiều không mưa ba tôi dẫn ra đất trống thả diều. Khu đất rộng đầy cỏ may gió lồng lộng thả diều rất lý tưởng. Ba tôi làm diều thật tài. Loại diều to hơn cái bàn có cả ống sáo. Khi bay ngạo nghễ trên mây tiếng gió thổi qua sáo khi cao lúc thấp, trầm bổng không thua người thổi. Tôi chạy lăng xăng miệt mài hết lúc ba tôi chạy lấy đà. Mấy con diều này sức kéo thật mạnh mẽ, ba tôi phải giữ dây thật chắc chắn. Cỡ sức tôi ấy à; tôi nắm chắc sợi dây cước chắc diều kéo tôi bay bổng như cái bóng chứ chẳng chơi! Hôm nào thả hết cọng dây ba tôi giữ mối chắc và đi qua lại để giữ thăng bằng. Buổi chiều mùa hè thật tuyệt. Đến tối mệt mỏi ra về. Tôi nhỏ thấp chạy luồn lỏi trong cỏ về nhà quần áo bám đầy cỏ may. Đêm về ngủ rêm xột mình mẩy. Tuy nhiên lần trở một chút là ngủ thẳng cẳng trong đêm êm đềm, mỗi khi lủ chim chộn rộn bay đi kiếm ăn đầu ngày.

Má tôi thì có một số cây trái trồng chung quanh nhà. Mùa hè tưởng như có phép màu. Chắc vậy chứ sao, mỗi mùa hè cây cối trong vườn đều rủ nhau ra trái. Mấy mùa kia má tôi lui húi cả ngày chăm sóc cây. Má có vẻ cứng đảm cây trái lắm, ít ra cũng gần bằng mấy đứa con. Vì thế mảnh vườn nhỏ tốt xum xuê ai thấy cũng khen. Có con nhông trong lồng treo trước hiên nhà thấy khách vào nói lủ lủ:

«Chào bác ạ. Bác vô nhà chơi!»

Làm như con nhông mời khách vào xem mảnh vườn vậy. Chắc nó biết má tôi trồng mấy cây ớt hiểm cay xé dành riêng cho nó. «Giống

gi mà khoai ăn ớt quá chừng. Mùa nào hiếm ớt nó kêu suốt ngày chẳng ăn thứ gì khác!». Thứ nói nhiều vậy chứ ngu lắm. Thấy bất cứ ai lấp ló ở cổng, nhông đều mời bác vào nhà chơi. Bọn nhỏ thường đến chọc dẹo con nhông nói.

Tôi còn nhớ rõ vị trí từng cây một trong vườn nhà. Cây ổi sẽ cạnh giếng nước, bóng cây che rợp đám rau thơm. Tôi chịu nhất cây ổi này bởi nó thấp nhiều nhánh dễ leo và lại có rất nhiều trái. Ổi sẽ trái nhỏ nhỏ đã chua, ra trái gần như quanh năm. Còn một cây ổi xá lị ngoài chuồng gà. Cây này thì nhiều lá dày xanh nhưng trái thì phải rất lâu mới ăn được. Vài cây mãng cầu ta cũng rất sai ở tiếp giáp khu đất trống. Cây ô ma chưa ra trái cạnh bờ mương. Tôi ghét nhất cây này. Chưa có loại trái nào dở bằng nó, ăn lợ miệng. Cây mãng cầu xiêm của chị tôi mới bói vài ba trái treo thật hấp dẫn. Những trái thơm rải rác khắp vườn. Nhiều nhất giống chuối và đu đủ. Đôi khi má tôi bán bớt đi, nhất là chuối chín một lúc rất nhiều. Cây đu đủ nhìn mới bắt mắt chứ. Tựa như một cây khô mang nặng trĩu hàng hà trái, tròn và dày sần sật. Tôi cảm tưởng mấy trái đu đủ chen lấn nhau để được bám vào thân cây.

Thỉnh thoảng má tôi hái mướp, bí, rau thơm ra chợ bán. Có khi cả mấy chùm ổi cột cẩn thận bán cho bọn nhỏ. Đối với tôi những lần má mang ra bán chỉ là vụ trao đổi bánh kẹo. Bà dùng tròn số tiền đó mua bánh hay vài món vặt vặt cho chị tôi.

Như thế mùa hè đối với tôi thật là hấp dẫn. Chẳng phải lo lắng gì suốt ngày chạy rong chơi và ăn. Bận cứ tưởng tượng cả một vườn cây đủ thứ trái quyến rũ mà mình tự do hái ăn. Ừ dào, đúng là thiên đường mùa hè. Tiếc cái là bao tử tôi chẳng được lớn lắm và nó hay trở chứng đau bụng nữa mới chán chứ. Nếu không thì...

Năm đó đám cây trái bắt đầu ửng chín, tôi chắc mắt thế nào cũng được cả ngày lang thang trong vườn kiếm ăn. Nghĩ đến thôi cũng đủ thèm chảy nước bọt.

Thế nhưng mùa hè của tôi bị cắt đứt tàn nhẫn. Tàn nhẫn và đột ngột như lưỡi dao bén ngọt chặt ngang thân cây ngọt sớt. Trời ơi, tôi phải đi học! Mùa hè, nghỉ hè lại phải vách sách ê a đến trường buồn muốn khóc.

Sở dĩ ba má tôi có quyết định tối hậu trên là vì má tôi phải đi làm đồn điền. Chị tôi lo học sửa soạn thi vào trường tỉnh. Năm rồi chị bị bệnh phải bỏ thi. Đầu có thể nào bỏ tôi lếch thếch suốt ngày trong vườn rồi lén qua đất trống chơi với bọn trẻ chăn bò.

Chị tôi nói :

«Con không coi nó được đâu. Tối ngày chạy ngoài đường ai biết đâu mà kiếm.»

Má tôi tuyên bố :

«Cho nó đi học trường ông Tân. Từ tuổi này đến trường được rồi.»

Cả nhà tán thành quyết định sáng suốt đó.

Thế là tôi sắp bị đẩy vào lớp học. Nghe mà nổi da gà. Ông giáo làm làm roi trong tay đập vun vút xuống bàn. Đây là trường học tư dạy cả trong kỳ nghỉ hè. Tuy là trường tư nhưng với uy tín đã có, ông giáo già thẳng tay đánh học trò. Đã vậy còn phải học cả ngày, nghỉ có hai chiều thứ tư và chúa nhật.

Chẳng biết mấy bà chị tôi nói gì với anh Được, anh đề nghị :

«Cho con Ly đi học luôn».

Dĩ nhiên là được bằng lòng gấp. Dường như ai cũng khoái cho con em mình tới trường và tự cho mình khôn ngoan khi có quyết định đó.

«Ừ. Cho tụi nó đi học chung có bạn».

Tôi sắp phải đi học rồi. Không gì buồn bằng phải từ giã khu vườn mùa hè để làm quen với bằng phần. Chưa đi học nhưng tôi biết chắc chắn lớp học chẳng có gì dễ thích.

Mọi người đều có vẻ hả hê vênh vang như người thắng trận, trừ tôi và Ly.

Ly em anh Được. Tôi thường thấy con nhỏ tha thẩn bên chòi cùng mấy đứa con gái khác. Tụi nó chơi trò bán hàng, hái lá hoa về xắt nhỏ giả làm đồ ăn. Có lần nhỏ Ly lên nhón gót lên hái hoa dâm bụt hàng rào nhà tôi. Lúc đó tôi chỉ đứng nhìn ngại ngần không ra trợn mắt với nó cái tội «phá hoại hàng rào». Anh Được dẫn nó qua sân nhà hái trứng cá. Chị tôi cầm sào dẫn Ly ra hái ổi. Con nhỏ Ly này bị đặt cho một biệt danh «cái ly». Những tên con trai gặp Ly là đọc vang lên câu đồng dao lãng nhách : *Cái ly uống nước, cái thước đo vãi, củ cải làm chua...* Tụi nó kéo dài chữ ư ra thành giọng điệu cợt : chu... ua. Rồi phá ra cười rữ.

Con nhỏ Ly, cái ly uống nước sẽ cùng tôi bắt đầu một công việc cực nhọc và chán phèo : Đi học.

Má tôi đích thân dẫn hai đứa đến trường. Bà giao tận tay ông giáo già với lời gởi gắm. Đại khái bà nói nhờ ông dạy dỗ, tụi nó hư lắm. Cả ngày đi rông như thả trôi. (Trời đất, oan cho nhỏ Ly quá cỡ. Nó

có đầu hư như tôi. Tôi thăm nghĩ). Má tôi không quên dặn một câu này nữa :

«Thầy dạy dỗ nếu nó bướng không chịu học cứ đánh thẳng tay. Coi vậy mà cứng đầu lắm đó thầy, chỉ có roi mới trị được nó».

Má tôi nhìn tôi và Ly có ý bảo bà đã nói rồi đó, liệu hồn nhé. Ông giáo xuề xòa :

«Vâng. Trẻ con phải vậy đấy chứ. Thương cho roi cho vọt...»

Thương cái kiểu này ai mà ham. Tôi len lén nhìn ông giáo già. Nhỏ Ly khép nép mặt méo xệch, mắt chăm chú bầy kiến bò dưới chân. Coi kia, cây roi thấy mới dễ sợ không chứ. Cây roi mây, dài và thẳng dong đưa trong tay ông giáo. Cái tiếng roi vút trong không khí nghe đã lạnh người rồi.

Má tôi và ông giáo còn nói chuyện một lúc lâu. Sau đó bà ra về, ông giáo xoa đầu hai đứa đưa vào lớp. Cái trường này duy nhất có một phòng học nhốt tất cả các lớp vào đó. Mỗi lớp ngồi một dãy bàn. Đứng là lớp học tập lục, mấy tên gà cồ lớn đầu ngồi hỗn độn với bầy gà mới nở như Ly và tôi. Chúng nhìn hai đứa với đôi mắt hau hau làm như chúng tôi là món ăn ngon. Con nhỏ Ly ngồi sát vách đất, tay mân mê cuốn vở. Hai đứa chỉ có quyền vở và cây bút chì. Tôi quay sang hỏi nhỏ Ly :

— Đi học thích không ?

Con nhỏ bữ môi. Tôi bực mình ; con gái làm bộ, con nhỏ làm như nó khi dễ tôi bằng cái trề môi đó. Không thích thì nói không thích cho rồi, bày đặt làm bộ làm tịch.

Lát sau ông giáo xuống viết vào vở hai đứa một chữ i. Ông nói đó là chữ i và bắt phải học thuộc. Xong ông quay sang «lớp» khác hay can thiệp một vụ cãi cọ. Suốt buổi tôi thấy ông không ngưng quát roi chan chát xuống bàn để duy trì trật tự. Hai đứa được bỏ quên muốn làm gì thì làm. Nhưng mà biết làm cái gì đây ? Ngồi bó ro một chỗ đôi chân tôi ngứa ngáy quá. Con nhỏ Ly ngồi cá rữ như con gà ười không thêm nói năng gì. Hai đứa giống như ở tù lỏng.

Thật đúng như tôi nghĩ, đi học chẳng có gì vui.

Giờ ra chơi hàng cà rem đến. Ông giáo mua cho tôi và Ly mỗi đứa một cây. Hai đứa ngạc nhiên. Ờ, ông thầy coi vậy mà tốt bụng quá. Ông giáo chỉ mua cho hai đứa tôi mà thôi. Tôi nghĩ chắc ông không dữ lắm đâu.

Buổi học đầu tiên kết thúc. Tôi về nhà như tên bại trận. Đầu tóc rối giống cái tổ chim, áo quần nhăm nhúm thảm hại. Cuốn vở cầm

lồng lẻo trên tay. Suốt quãng đường về Ly chẳng nói với tôi tiếng nào. Chị tôi, anh Được cùng mấy chị bạn đứng dưới gốc trướng cá. Chị cười khúc khích :

« Coi tụi nó đi học về kia ! »

« Làm gì mà đi xa cả cây số vậy ».

« Chắc giận nhau rồi ! »

Và mọi người cười to. Chị tôi hỏi :

« Sao ? Đi học vui chứ ? »

Mặt tôi chắc giống cái bánh tráng nhúng nước trả lời câu hỏi. Trái lại nhỏ Ly hí hửng nói :

« Vui lắm. Em được ông thầy cho ăn cà rem nè. »

Thấy chưa, tôi nói con gái hay làm điệu bộ lắm mà. Hồi nãy tôi hỏi mặt con nhỏ nặng cả ký lô chữ đầu được vui vẻ như giờ.

Những ngày sau đó chúng tôi đến trường đều đặn. Ngày nào cũng được ăn cà rem, có khi là kẹo bánh. Sau này tôi biết đó là tiền mà tôi gởi nhờ ông giáo mua đồ ăn để dụ dỗ chúng tôi chịu học. Ly đã có vẻ chịu nói chuyện với tôi rồi dần dần trở nên thân quen hơn. Đi học con nhỏ sang nhà tôi và hai đứa vừa đi vừa gặm ổi. Mỗi lần đi ngang mảnh vườn hoang cả hai ù chạy, vừa chạy vừa cười. Tôi thường ba hoa rằng trong vườn có nhiều ma lắm. Đêm nào nó cũng hiện lên hát. Ma hát hay lắm kia. Nhỏ Ly trợn mắt theo dõi câu chuyện, con nhỏ có vẻ rất tin lời tôi kể. Đi ngang vườn tôi hét lên và chạy thật nhanh. Ly tất tả chạy theo mắt tôi liên nhìn lại phía sau. Có bữa chuyện mưa trời tối sầm hai đứa nắm tay chạy thục mạng về đến nhà đứng thở và cười.

Biết tính tình ông giáo tôi không còn sợ quá đáng như trước. Tôi bày Ly bắt những con cóc lúi lũi trong cát nền nhà. Hai đứa ngồi cong chân ra sức thổi tim hang. Mấy con cóc rất nhanh nhẹn lúi đầu trong cát thật khó bắt. Chúng tôi say mê với trò này dù bắt được cóc chẳng để làm gì. Chúng không biết đá như để chỉ biết đào hang xoáy tròn ốc và chui xuống dưới. Chân trò chơi tôi bày chơi búng thun hoặc đá dế. Đá dế lúc nào cũng thấp thỏm sợ ông thầy nghe. May là ông lảng tai chẳng hề phân biệt để gáy trong lớp hay bên ngoài.

Như thế suốt buổi học hai đứa ngồi hoài dưới gầm bàn. Chân, tôi rủ Ly bò ra bên ngoài lớp. Và đi thơ thẩn quanh trường. Dù sao ở ngoài này vẫn thích hơn ngồi giam trong lớp.

— Về hái ổi ăn nghe ?

— Thôi. Sợ lắm, thầy biết à.

— Ông chẳng biết đâu.

Lúc đó hai đứa mon men gần khu vườn hoang. Tôi la lên « Ma kia ! » rồi ù té chạy khiến con nhỏ lật đật chạy theo. Quen dần tôi bắt đầu trốn học mà ông thầy chẳng hề hay biết. Ra cánh đồng bắt chuồn chuồn, châu chấu. Những con chuồn chuồn đuôi bị mang một cọng tranh không thể bay xa được, hai đứa đuổi theo bắt rồi lại thả bay thích thú. Thường sau những lần trốn học phải cực nhọc gỡ cỏ may, xem xét lại quần áo trước khi về nhà. Ly bị cuốn hút theo tôi bỏ học bởi tôi đương nhiên giữ nhiệm vụ dẫn con nhỏ đi học. Tôi tự trấn an, ở trong lớp cũng chẳng đứa nào học hành gì.

Ông giáo coi hai đứa là cặp bài trùng. Thằng hoặc nhìn xuống không thấy hai đứa ông quát :

« Nghiêm — Ly, hai đứa đâu rồi ? »

Chúng tôi ngồi lê la dưới đất hoảng sợ đứng dậy. Hai cái đầu đột ngột nổi lên giữa đám bàn ghế. Thật giống ở dưới đất vừa chun lên.

« Làm gì ngồi dưới đất thế ? »

Tôi ấp úng :

« Dạ thưa thầy con hốt cát. »

« Hốt cát làm gì ? »

« Dạ. Con hốt cát thấm mực cho mấy trò kia. »

Đó bạn thấy chưa. Tôi cũng tỏ ra thông minh số một chứ bộ. Biết bịa lý do hết sức chính đáng và ông giáo cười khề khà.

Như thế năm học đầu đời của tôi là vừa học vừa chơi. Má tôi coi như là dễ làm quen với lớp học vậy thôi. Vậy mà hai đứa đã học trường ông giáo trọn một năm. Kết quả là biết đọc lai rai cuốn văn. Đối với mọi người như vậy cũng quá đủ rồi, xứng đáng là công trình vĩ đại tôi và Ly đạt được. Chúng tôi được nghỉ học vào mùa hè năm sau để chuẩn bị vào học trường công.

Mấy tháng hè tuyệt diệu đi qua một cách thật mau lẹ. Mớ chữ nghĩa học được theo mùa hè qua bay tuốt luốt hết. Tôi chỉ nhớ cái bài tập đọc ngộ nghĩnh : Anh cóc che dù. À, chàng cóc này ăn diện dữ. Anh cóc lấy trái ớt làm giày, lá vấp cá làm áo, lá tía tô làm dù. Mưa tạnh anh bước đi nghênh ngang kiêu hãnh... Người ta bắt được anh, sẵn gia vị họ xào lăn anh cóc...

Trường công ở khá xa, ngôi trường chung của cả hai làng nên ở khoảng giữa gần giáp đầu làng bên. Từ nhà tôi hai đứa đi qua trường ông giáo, quẹo mặt đi giữa khu đất trống. Hết khu đất là đến con suối. Qua cầu, đi qua mấy vườn chuối thì thấy màu ngói đỏ nhà trường. Con nhỏ Ly nhát quá chừng, qua cầu nó đi rón rén tay vịn chặt thành cầu.

(xem tiếp trang 37)

nén hương cho hải yến linh thy

1.
chim ơi chim đã chết
(đã chết thật không ngờ)
chim ơi, thôi đã hết
biết còn ai, làm thơ

chim ơi chim có biết
đêm đêm tôi nằm mơ
gọi tên người tha thiết

2.
chim ơi chim đã chết
(cái chết thật bất ngờ)
hôm qua về mới biết
nghe buồn quá, chim xưa

3.
còn đâu tà áo trắng
(áo học trò Gia Long)
có biết tôi cay đắng
có hiểu lòng tôi không
hôm nay trời mây thấp
đề trong sân hư không
hôm nay hồn tôi khóc
nhớ người xa nghìn năm

4.
chim ơi chim đã chết
(cái chết quá vô tình)
em mới mười chín tuổi
sao quên đời đang xinh
sao bỏ tôi ở lại
với đau xót một mình

5.
thấp cho người nén hương
thay cho lời tạ lỗi
đổi cho người tập thơ

NÉN HƯƠNG CHO

HẢI YẾN LINH THY

□
TRẦN VĂN NGHĨA



qua phố núi)
em biết chưa
người trong mộ tối

chim đã chết
biết chẳng hay
mười tháng sáu
lắm mưa bay
buồn ghê gớm
vội bỏ quên
sầu ghê gớm
lắm đảo điên

ơi chim đã chết
biết tôi về đây
ơi, thôi đã hết
nửa thoáng men cay
ơi chim có biết

có ai đâu nữa
tôi về làm thơ
xưa nay đã chết

gây em qua sông

sông còn nhớ không em
tràng năm cũ, bên thềm mây bay

tôi, xa vắng tầm tay
lòng già rét tháng ngày quên nhau

người qua sông thuở má đào
chàng tôi khóc trên cầu ly tan
đôi giòng chảy menh mang
đôi lối rẽ đời càng xa xôi

bóng xưa năm trước đi rồi
tiễn đưa còn đó những lời thề phai
qua sông em có u hoài
có nhìn nước chảy quanh đời phai không

biết rằng tôi vẫn nhớ mong
tìm em chẳng thấy ngoài giòng
sông đan

một vòng hoa cho chim gia long

người về cuối nẻo trời xanh
nhớ xưa còn lại vầy quanh chỗ nằm
là thói vĩnh biệt ngàn năm
sầu lên lệ ứa mắt đầm đìa rơi
người về hiu hắt lắm hơi
còn đâu môi thuở nụ cười chim
khuyên

tôi về chẳng gặp lại em
bóng mây buổi trước về thiên cổ
nào

hỏi lòng mới biết lòng đau
hỏi tôi biết đã xiết bao ngậm ngùi
em về cuối nẻo mây trời
hồn xưa theo gió bém trời lãng du
đôi trông vàng lạnh sa mù
tiếng người còn nhớ buổi từ giã
nhau

tôi về chẳng gặp em đâu
ngõ qua chiều rụng hoa sầu rụng
rừng
gửi người một chút tình chung
về nơi mộ tối thương giùm bóng tôi.



MỘT CHÚT XÔN XAO TRONG MÙA

ĐOÀN THANH HUYỀN

Khu vườn gần nhớ lạ hẳn trong mắt tôi nhìn lại. Hai cây trúc gục vào mái nhà, khóm hoa giấy ở góc vườn rũ xuống gần mặt đất, chiếc đu nhỏ như bị che khuất. Những cánh tỷ muội trắng xóa dưới gốc còn ướt nước mưa, khóm cúc, chậu hồng, cây hoa sứ cũng trốc gốc nghiêng ngã. Cả khu vườn đều hư hại. Chỉ còn cây ngọc lan vẫn như bình thường xanh ngát màu lá và những búp hoa trắng dài. Sự thay đổi quá đột ngột, chỉ sau một cơn mưa, làm tôi bàng hoàng. Nỗi xót xa chợt về trong hồn dẫu tiếc nuối. Dù tôi biết rằng sáng mai khu vườn sẽ lại được sửa sang, có thể đẹp hơn xưa, nhưng làm sao xóa nhòa trong trí tôi hình ảnh một sự thay đổi chiều nay.

Buổi chiều nằm trong phòng nghe mưa về réo rất nhạc buồn bên ngoài, tôi nghĩ rằng sẽ bình thường như những cơn mưa chiều ngày ngày. Rồi tiếng gió rít lên, qua khung cửa sổ mở hé, tôi thấy cảnh trúc uốn cong trong gió. Tôi đã vội vã rời phòng, đi trong những sợi mưa ngắn, dài ra khu vườn. Những ngọn cỏ xanh mượt long lanh ướt màu hồng của cánh hoa sứ vẫn rực rỡ giữa cánh lá hồng điệp, những đóa tỷ muội trắng từng khóm trên cao vượt tầm tay tôi. Tôi cảm thấy yên tâm hơn và tôi đã ở trong mưa. Mưa bay trên những sợi tóc dài, mưa ướt hai vai nhỏ. Chiếc bàn bằng đá ướt nước tôi đã dùng ngón tay vẽ lên đó tên một người không là xa mà cũng chẳng còn gần, chỉ còn trong nỗi nhớ.

Khi chú quần gia tinh cờ bước ra trước thềm, trông thấy tôi ngồi lặng lẽ nghịch nước trong mưa, ở góc vườn, chú hốt hoảng, rồi rít gọi tôi vào. Tôi chần chờ thêm giây phút, hái chiếc lá trắc bá điệp rồi mới vào, bình thần trước sự lo lắng của chú. Không sao đâu chú, cháu quen với mưa mà. Không lạnh đâu. Dù vậy chú cũng bắt tôi lau khô những sợi tóc ướt, thay bộ áo quần ẩm. Chú dọa tôi. Chiều nào cũng

đắm mưa hết, chú về thưa Ba cho coi, đau chết. Tôi mỉm cười, chú đã rồi thế bao lần mà vẫn không làm được. Và tôi lại vào phòng, cuộn mình trong chăn ấm, bỏ mặc cơn mưa đã bắt đầu dồn dập hơn trong gió bên ngoài.

Tôi nghĩ về một thành phố xa. Khoảng cách giữa nơi đó và tỉnh lẻ không xa nhau mấy, hẳn cơn mưa cũng đang hiện diện nơi đó. Và người bạn, chắc đang tìm trong mưa một chút hình ảnh đã xa, cũng như tôi. Không biết người bạn có buồn? Trong cùng giây phút, tôi chỉ thấy một nỗi nhớ đậm thắm. Một thân ái đã rời nhau. Mùa hạ đến. Kỳ thi đầu qua đi sau lưng tôi. Tôi rời thành phố đó, bỏ lại giảng đường trống vắng giờ học, bỏ lại hàng ghế sắt lạnh lùng nhưng quen thuộc. Từ một chuyến đi không định, tôi vẫn ngỡ tôi đã không mang được gì theo vì hai tay trống không. Nhưng trong một cảm nhận xót xa, tôi biết hành trang của tôi chỉ là một nỗi nhớ. Và hình như tôi thấy đã quá đủ. Nỗi nhớ theo tôi về tỉnh nhỏ ẩn thân, khép mình bên gia đình êm ấm. Rồi những sáng nọ đùa như thơ dại vẫn còn trong hồn; những cánh hoa, những cánh bướm và lá cỏ là những buổi sáng hồng. Rồi những chiều, bên chiếc bàn ping pong, bên những chiếc vợt, những trái banh tròn nhỏ, chơi đùa cho qua ngày tháng. Rồi những tối, nằm co ro trong tay Mẹ nơi căn phòng lạnh; tiếng cười, lời giảng dạy của Ba dành cho con gái nhỏ ngây ngô. Tất cả là suối thương yêu trong tim tôi.

Tôi cảm nhận một đời sống thường đã làm dịu nỗi nhớ quay quắt trong tôi. Dù đôi khi trong đêm, những tiếng động gần như làm rung chuyển cả tòa nhà đã khiến tôi giật mình, tim như muốn ngưng đập.

Những lúc như thế tôi chỉ biết nhắm mắt đề cầu xin một sự bình an cho mọi người. Những lúc như thế, thật bơ vơ trong ý nghĩ, tôi lại nhớ về người bạn xa. Và tôi chỉ biết khóc.

Này H, buổi trưa vừa dùng cơm xong, em đến bên phim đàn định dợt vài khúc, chợt nhìn ra trước thềm, một chú chim sẽ nằm gục trên khóm lá xanh thẫm. Em vội ra nhặt lên. Cánh chim bé bỏng quá, có lẽ vừa biết bay thôi, đã chết từ bao giờ. Tay em chợt lạnh trong buổi trưa nắng ấm. Nỗi bàng hoàng làm em muốn khóc vô cùng. Em mang chim nhỏ ra góc sân, dưới khóm trúc và đào đất cất dấu thân chim nơi đó. Lá cỏ chợt xôn xao như lời già từ đưa tiễn. Một cánh chim mong manh. Hẳn sáng nay đôi cánh đó còn lượn trên những cành liễu, đôi

chân đó còn nhảy nhót trên khóm trúc. Và hẳn tiếng hót líu lo đã đánh thức hoa bướm trong buổi sáng hồng. Bây giờ khóm trúc làm bóng mát che thân, bây giờ khép mắt, có chút giận hờn nào còn sót trong tim? Có chút buồn phiền nào còn đọng trong mắt? Em quay vào nhà chợt nhớ vô cùng về H.

H. thân ái, nếu tim người còn nhiều ngõ ngách, nhiều ngăn nhỏ thì không nỗi buồn nào đọng lại lâu dài. Có chăng chỉ là chút tiếc nuối sao ngăn tim quá nhỏ, sao nẻo tim quá ngắn. Và sự thay đổi nào cũng mang lại ít nhiều xót xa. Ngậm ngùi với quá khứ hay phiền buồn trong tương lai đều có cùng một ý nghĩa. Vì đến một lúc nào đó quá khứ và tương lai sẽ trùng vào nhau. Có lẽ H. chẳng biết em đã nghĩ sao để nói vãn vơ như thế. Không gì hết H. à, em chỉ nhớ về cánh chim nhỏ đang ngủ yên trong gốc sần. Chắc rằng H. sẽ cho là con nhỏ nghĩ đại quá. H. à, hình như tim em quá nhỏ và chỉ khắc chữ thương yêu nên bao lúc ngần ngại thấy mình quá ngầy ngô trong mắt nhìn của mọi người. Nên Ba hay nhìn em xót xa con đại quá. Nên Mẹ vẫn khốc trước những lời xin lỗi của em. Nên H. vẫn thương con nhỏ ngu ngơ. Em vụng về cho tình cảm chợt bay biến và em bình thản tìm lại trong ngăn tim của mình. Chỉ có thương và nhớ, không có giận và hờn. Không có quên và bôi xóa. Chỉ có tin tưởng và chờ đợi. Quả tim nhỏ nhoi của em có ngần ấy thôi.

Có một lúc nào đó, hạnh phúc chỉ là sự tưởng nhớ về một thời yên ảu ngọc ngà đã qua và không sao tìm thấy lại trong đời. H. thân ái, em đã nghĩ như thế. Những lúc ngồi lặng lẽ một nơi khuất vắng, nhớ về một tiếng nói quen thuộc, hạnh phúc thật đầy vì em còn biết nhớ. Dù trong nỗi nhớ đôi tay em đã ướt, không vì mưa, không vì sương mà vì nước mắt.

H. à, hồn vẫn còn bảo nói, tim vẫn còn sống gọn nên em vẫn quay mắt nhớ. Về một khoảng trời ngọc lá tranh trên con đường đến trường. Về ngôi nhà nghèo nơi em đến thì thầm lời mơ ước. Về những giọt nước mắt chợt vỡ khi nghe lời nhắn dịu dàng trong lần cuối cười vui. *You just call out my name, and you know wherever I am, I'll come running to see you again.* Chỉ là chút mơ mộng nhưng rất cần thiết cho em để gắng gượng tin vào ngày mai sương mù không lạc mất nhau. Đôi khi chỉ cần một chút hy vọng cũng đủ thấp lên trong hồn một nẻo đường, cho mình không buông rơi ý chí. Sẽ có lúc những xao động của đời sống làm H. hao hụt niềm tin. Và H. hãy nhớ. Khi những thất vọng bủa vây hồn mềm, khi những buồn phiền lao xao trong ý nghĩ, khi nhìn vào ngày mai không còn người, H. hãy nhắm mắt và nghĩ đến em. Hãy nói với em như một nhỏ bạn đã ghi sau quyển sách. «Hồi cô bé những nhẽo, sau một năm học chung ta mới biết cô làm nũng đến như thế. Nhưng dù thế nào, cho đến giờ nào, hay nói đúng hơn là cho đến phút (xem tiếp trang 41)



CÔ BẠN NHỎ CỦA TÔI

DUY NGUYỄN ● (tiếp theo trang 31)

Cầu làm bằng mấy thanh tre ghép lại chông chênh trông như lúc nào cũng sẵn lòng gãy. Tôi quen đi nhờ mấy tháng hè qua bên suối lều lổng nên bây giờ có thể thả hai tay qua cầu dễ dàng. Dẫn nhỏ Ly đi học tôi được dịp biểu diễn cho nhỏ xem. Sau đó tôi qua mang sách vở sang trước. Cái dáng ồm qua cầu gió bay của Ly bước từng bước chậm trong khi gió thổi phàn phật thấy tội nghiệp. Làm như đang đi qua cầu vòng không bằng. Qua được, Ly đứng nhoèn miệng cười rất tươi.

Cô giáo tên là Sáu. Cô thật hiền, tôi nhớ giọng nói cô mới ngọt làm sao. Cô có tài vẽ rất linh động. Mỗi lần dạy chữ, bài học cô đều vẽ trên bảng bằng phấn đủ màu. Bọn học trò nhỏ thích lắm. Nhỏ Ly về nhà khoe cô giáo vẽ đẹp hát hay.

Con nhỏ Ly bây giờ lớn rồi, cả tôi cũng vậy. Ly mặc quần đen bóng áo trắng thẳng thớm ít khi dính mực. Còn tôi lớn thì lớn vẫn không khá được. Quần áo xốc xếch, chân mồm thếch và quanh năm dính mực vung vãi. Đầu tóc bõm xồm khét nắng. Nhỏ Ly để tóc dài dài đi học cột đuôi gà những nhánh. Chị tôi nói như thế này :

«Thằng Nghiêm đi với con Ly giống người ở với bà chủ quá trời!»

Nhỏ Ly bây giờ lạnh lắm kia. Hai đứa vẫn học cùng lớp và tôi phải đi cùng với Ly «cho có bạn». Con nhỏ lạnh và khôn quá trời (dù vẫn phải vin thành cầu hoài hoài). Năm lớp tư con nhỏ học được ở đâu cái câu này :

Mẹ em đi chợ đường ngoài,

Mua em cây mía vừa dài vừa cong.

Mẹ em đi chợ đường trong,

Mua em cây mía vừa cong vừa dài.

Lần đầu con nhỏ đọc bài đó cho tôi nghe, đến câu thứ hai con nhỏ hất tay ra ngang vai để diễn tả *cây mía vừa dài vừa cong*. Cái hất tay trúng mặt tôi đau đớn và con nhỏ cười ha hả. Lần sau Ly hất tay trước khi đọc, nhưng xui cho nhỏ cánh tay phải đập vào thân cây. Lần

này tôi cười to hơn, Ly đau và giận tôi mất mấy ngày. Tôi khổ lắm hết sức vì mỗi lần Ly giận chỉ tôi được dịp chọc tôi tôi bời.

Chưa hết đâu, con nhỏ bắt tôi chiều chuộng đủ thứ. Tôi phải lội dọc bờ suối lấy hột bo bo về cho Ly kết làm râu chuối. Phải treo hái hoa phượng về chơi bán hàng. Ly rủ tôi, thằng Sao cùng mấy cô bạn về nhà chơi bán hàng, cắt nhà chòi và cho ăn bánh. Đã vậy lâu lâu con nhỏ gặp tôi là hét lên :

— Nghiêm ! Quốc kỳ chào. Quốc ca... hai... ba !

Nhưng mà tôi kêu «cái ly uống nước», con nhỏ làm mặt giận hơn. Chán muốn chết !

Có lần Ly nhờ tôi hái cho ít hoa lài, con nhỏ thích hương thơm hoa lài lắm. Buổi sáng lên chui rào đến nhà ông Bá trộm hoa lài. Lối hái hái được mấy cái chợt có tiếng người quát :

«Ăn cắp mận há !»

Tôi định co giò chạy người đàn ông đã nhảy bổ ra tóm lấy. Đó là anh Ban con ông Bá. Bàn tay anh nắm chặt tay tôi đổ rần. Và anh Ban thấy chùm hoa trong tay tôi, anh hỏi ngạc nhiên :

«Mày hái bông chi vậy ?»

«Dạ... tui hái cho nhỏ Ly»

«Vậy hả ?» Anh Ban cười thành tiếng.

«Nó nhờ tui hái giùm...»

Anh Ban buông tay ra, anh hái đưa tôi mấy chùm hoa trắng thơm ngát. Anh nói :

«Nè, cho mày đem về tặng nhỏ Ly».

Tôi ngạc nhiên nhìn, anh Ban xoa đầu tôi cười. «Tao tưởng mày tính ăn cắp mận chứ !» Tôi cười chào anh rồi chạy biến về nhà. Chùm hoa nở buổi sáng dịu dàng. Lát nữa đi học tôi sẽ mang theo tặng cô bạn nhỏ đồng hành. Chân tôi chạy dầm trên cỏ ướt sương mát rượi.

Ly và tôi mỗi năm lên một lớp vẫn học chung nhau. Đi học cùng một lượt và về chung nhau. Đi đến khu đất trống là gặp mấy thằng bạn khác cùng đi học nói cười vang rân. Lăn về, chúng tôi chơi đùa đã mệt về nhà.

Năm tôi mười tuổi và Ly cũng vừa vặn mười. Cô bạn của tôi hát khá lắm. Vào một sáng chúa nhật Ly rủ thằng Sao và tôi đến nhà chơi. Bọn con gái cắt nhà rồi bày trò nấu cơm. Tôi và Sao khoái đến là vì vườn nhà Ly có nhiều trái cây. Có cái ao rộng nuôi cá và hàng dừa

trái dọc bờ ao. Tôi với Sao câu cá giúp và chúng tôi rất mê công việc này. Những chú cá hồng mập giẫy dụa với cái lưới câu bé xíu là một đám mê không tàn. Vườn nhà Ly có mận đỏ ngọt ngắt môi có chín vàng ửng.

Chẳng biết mắc chứng gì, sáng nay Ly tuyên bố :

— Thôi, không thèm chơi bán hàng nữa.

Cả bọn nhao nhao :

— Vậy làm gì bây giờ ?

— Chơi trò đăm cưới nghe.

Chúng tôi kêu lên ngạc nhiên thú vị. Hai đứa con gái mắt sáng lên. Chắc nhỏ Ly nhớ bài Tập Đọc lớp Tư. Tôi còn nhớ cuốn văn có vẽ hình một đám tụi nhỏ giả làm đám cưới. Chúng tôi thành hàng dài với về mặt hí hửng và miệng cười mím chi. Cô dâu chú rể đi bên nhau cho đủ bằng lá đu đủ. Chú rể bung một mâm trầu cau. Đám cưới đi chắc đang cười khúc khích, đám trẻ nhỏ hơn thì đứng hai bên vỗ tay reo. Tức cười nhất có thằng nhỏ bụng bự cầm lá đu đủ đi đứng đỉnh đầu chột.

Lập tức cái trò chơi mới mẻ được chấp thuận liền, nhỏ Cúc hỏi :

— Đứa nào làm cô dâu ?

Nhỏ Hà nói :

— Ly. Cái Ly làm cô dâu nghe ? Còn ai làm chú rể ?

Tôi và Sao lúng túng nhìn nhau cười. Dĩ nhiên là tôi phải làm chú rể, hai đứa con gái và thằng Sao cũng thấy như thế là rất hợp lý. Tôi hơi nóng mặt đồng thời tò mò thích thú với trò chơi mới. Sau đó là sự phân công ? Thằng Sao đi kiếm lá đu đủ, nhỏ Hà lấy ti gôn trang hoàng, nhỏ Cúc hái chè cô dâu một chùm hoa, còn cô dâu thì đi mua bánh kẹo. Tôi tưởng mình được chẳng làm gì thì nhỏ Hà nhớ ra.

— Còn thiếu trầu cau Ly ơi.

Cô dâu nói :

— Vậy... Chú rể phải lấy trầu cau. Nhà... có cây cau đó.

Ở trường không dạy chúng tôi phải xưng hô như thế nào, giữa con trai con gái. Mỗi khi thưa hỏi với thầy cô, học trò mách trò A trò B phá em. Nói chuyện với Ly tôi khó chịu hết sức vì xưng hô bằng cách nói trống, thật chẳng tự tin chút nào. Chả lẽ lại nói «mày tao» như nói chuyện với con trai ?

Thế là tôi phải chạy về nhà tìm kiếm... lẽ vật. Trầu thì dễ, ngoài vườn thiếu gì. Chỉ có cau tôi chẳng biết làm sao bởi không tài nào trèo cây cau xuống đuột. Vừa đi tôi vừa nghĩ. Trong sách nói tụi nó lấy trái

Ô rô giả làm cau. Ô rô, ô rô ở tận dọc bờ sông xa lắc. Đám cưới này sang mà, dùng toàn thứ thiệt và có cả bánh kẹo nữa chứ.

À, má tôi vẫn thường có mấy trái cau để trên khay trầu của bà. Được rồi, tôi mỉm cười.

Xui cho tôi quá. Má tôi đang ngồi tằm trầu. Tôi giả vờ đến ngồi nhờ tóc trắng cho má. Chị tôi ngồi trên ván nói chuyện với chị bạn. Bàn chân tôi chạm cái khay trầu và nhẹ nhẹ kéo nó lại gần. Ồ, có một cặp cau hai trái tròn xanh mượt.

Má tôi hơi ngạc nhiên về sự cố sảng hiểm có của tôi. Tuy nhiên bà không hỏi han gì. Một lát có tiếng con nhong ớn ớn nhà trước. Má tôi đứng dậy tiếp khách. Tôi vợ vợ cặp cau và co giò chạy.

— Ê ! Làm gì chạy dữ vậy !

Chị tôi la và chạy ra. Tôi đứng lại lưỡng cuống và bối rối trước đôi mắt chị dò xét. Chị tôi nói :

— Mày lấy cái gì vậy ?

Tôi chối, tay trái cầm cặp cau giấu sau lưng.

— Đâu có gì đâu.

Tôi chửi thầm tôi. Sao ngu quá đi, phải chi hồi nãy chạy luôn là được việc. Chị bắt thần chụp cánh tay tôi.

— À, lấy cau của má há. Rồi giọng chị trở nên ngạc nhiên. Mày lấy cau làm chi vậy ?

Chị cười tinh quái mắt nhìn tôi với tia nhìn soi mói. Thật dễ ghê. Tôi bỗng đứng giống như tên tội phạm dưới mắt quan tòa. Chị tôi giương mắt rần rần nhìn đắm đắm tôi là con ếch.

Và chị phá ra cười nói với chị bạn.

— Nó định chơi trò đám cưới đó mà.

Chị nói :

— Phải không ? Ai là cô dâu vậy, nhỏ Ly hả ?

Tôi vùng vằng cau có nhưng không thể bỏ chạy. Chị tôi đã cầm chắc cặp cau trong tay.

«Tui nó làm đám cưới đó. Hai đứa xứng đôi lắm.»

«Phải con nhỏ lúc đuôi gà đi học chung với nó ?»

«Ừ. «Cô dâu» đẹp mà dễ thương lắm !»

«Có lần thấy hai đứa dẫn nhau qua cầu.»

«Thằng coi vậy mà lịch sự ghê há.»

Hai bà nói và cười rúc rích như chuột kêu. Mặt tôi đỏ rần rần và sau đó hình như nó tái đi. Tôi tức muốn khóc.

Chị bạn nói :

«Trả cau cho «chú rề» đi.»

«Ừ. Để kịp làm lễ chứ. Chắc «cô dâu» đợi nãy giờ nóng ruột». Tôi la lên :

— Có chị đó. Chị với... với anh Được đó !

Rồi tôi chụp cặp cau trên tay chị chạy thật nhanh ra khỏi sân. Chị tôi la lên, sau đó tôi tưởng chị giận. Nhưng không, chị cười vang vọng vào tai tôi. Cái tiếng cười đó càng làm tôi tức thêm.

Ra khỏi nhà tôi bỗng ngẩn ngai. Lòng tôi đang tức và giận vô kể. Tôi giận cả con nhỏ Ly. Cái con nhỏ bày chuyện. Rồi chị tôi sẽ được dịp ghẹo tôi nhiều lần. Đám cưới với đám ma. Hừ, chú rề với cô dâu. Cái trò chơi quái ác. Tay tôi xé nát những chiếc lá, tôi mà là chú rề hả.

Tôi nóng cả mặt tưởng chừng là sự thực vậy. Chân tôi bước hậm hực về phía khu vườn hoang. Đồng thời tôi cảm thấy ngượng ngùng khi nhớ tới Ly. Tôi lăm lăm, tôi sẽ không đi học cùng con nhỏ đuôi gà đó, tôi sẽ chẳng dắt nó qua cầu, nhất định không thêm nói chuyện, không thêm qua nhà con nhỏ «ly nước» đâu. Rồi qua đó, đi học ai... thấy làm sao !

Thôi, tôi đểch thêm chơi trò đám cưới nữa đâu. Tôi ghét cô bạn nhỏ của tôi rồi. Với tất cả sự tức bực dồn vào tay tôi ném thật mạnh cặp cau vào bụi cây trong vườn hoang.

Rồi tôi ngồi xuống bậc thềm, buồn hiu.

DUY NGUYỄN

một chút xôn xao trong mùa ● đoàn thanh huyền

(tiếp theo trang 36)

cuối cùng của cuộc đời, ta cũng cố hết sức để chiều C. » Hãy như em trong nỗi nhớ H. nhé. Những lúc chơi với trong ý nghĩ, bụi hồng mất niềm tin, em lại nhớ đến H, và em thấy H đang cười dịu dàng. Từ đó, như cánh hồng già kiêu sa, em bình thần trong những xôn xao của đời sống.

H rất nhớ, đời sống không làm nên nỗi chia xa lâu dài. Vì mùa hè rồi cũng qua. Có chăng là tìm nhỏ lạc mất dấu nhau để nghìn đời không thể tìm lại. Vì đi không là chối bỏ nên em đã đi, như một lặng yên để suy nghĩ. Hai thành phố không xa nhưng vẫn là cách trở. H còn nhớ câu nói ngày xưa của em không «Nếu trong bạn có chút tin yêu, bạn sẽ tìm đến em bằng con đường ngắn nhất». Không là ngộ thung lũng, không là neo đậu sen mà bằng con đường «nhớ».

Ngày tháng này ở thành phố buồn hiu, chiều chiều nhìn về thành phố xa trong sợi mưa, em chỉ biết cầu nguyện cho người ở lại đủ nghị lực để vượt thời gian. Và H rất thương, bây giờ còn thương nhau nhiều lắm nhưng đã thật xa nhau, không biết nơi ấy, ngày mai, người có còn thương còn nhớ ?

ĐOÀN THANH HUYỀN



CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN CAO CẢNG

thuốc của trời

Đi trong mưa gió mờ không mặc áo mưa hay đội nón chi rứa, về nhà dễ bị cảm lắm hỉ? Đàng này mách nhé. Bạn uống ngay 3 ngụm nước mưa... để ngừa cảm cúm. Thuốc của trời mờ lỵ.

chiếc bánh

của những con số

Chiếc bánh ngọt lớn nhất thế giới là một chiếc bánh hình lục lăng, cân nặng 25.000 cân Anh, làm vào tháng 8 năm 1962 ở Hoa Thịnh Đốn.

Với chiều cao gần 8 thước và «vòng eo» 20 thước, người ta đã phải dùng 18.000 quả trứng, 10.500 cân Anh bột, 4.000 cân Anh đường,

7.000 cân Anh đường nhỏ và 100 cân Anh muối.

MƯA HỒNG

tư tưởng hoa

Hoa là con gái buổi sáng, cái duyên của mùa xuân, nguồn suối của hương thơm, vẻ kiều diễm của người trinh nữ, tình yêu của thi nhân.

CHATEAUBRIAND

Người nào cầm hoa hồng tặng kẻ khác thì tay người ấy còn phảng phất hương thơm.

NGẠN NGŨ TRUNG HOA

Không còn bè bạn gì hết, khi tôi chiêm ngưỡng một cảnh hoa.

KYORAI

(CHIM VIỆT ghi)

hoa và tiếng nói

Mồng gà : tượng trưng cho sự tinh cứu, cổ độc.

Sơn trà : nét duyên hoặc bình hoạn.

Anh đào : sự giả dối.

Thược dược : Sự thành thật, biết ơn.

Cúc : sự bình dị

Soan : sự khó tính

Sen : sự khoan dung

Pensée : tình yêu

Uất kim hương : sự liêu lĩnh

Bạch hồng : ý cầu hôn

Hồng thắm : tính ghen tuông

Hương nhật : sự tận tình

Cúc vàng : sự khinh bỉ

Hoa sim : sự chúc mừng hôn

lễ

Hoa mai : sự trung thành

Thủy tiên : sự ích kỷ

Hoa cam : sự trinh bạch

CHIM VIỆT (sưu tầm).

biết cho đời vui tươi

— Họa sĩ Van Gogh là một người bất bình thường, người ta cho ông là điên. Tuy nhiên tranh của ông bây giờ rất đắt giá và ông quá đổi trứ danh.

— Họa sĩ Paul Gauguin và Maurice Utrillo là những con sâu rượu. Hai ông này uống rượu như hũ chim. Dĩ nhiên là họ vẽ khi... hết say.

— Thi sĩ Verlaine cũng là một lay lư linh số dách. Còn nước ta thì có Tản Đà. Xem ra thì các thiên

tài cũng có lắm tật các bạn nhĩ!

HƯƠNG RỪNG

chuyện mặc-xây

Trong một chuyến đi biển một thủy thủ người Mặc Xây bị bất tỉnh. Tưởng anh ta đã chết, thuyền trưởng ra lệnh làm lễ tống táng theo kiểu thủy thủ, nghĩa là buông tồm xác xuống biển. May thay, anh tỉnh dậy kịp thời trong khi hai thủy thủ sắp liệng anh ta xuống nước.

— Ê, tôi có chết đâu các chai

Hai thủy thủ nhún vai, liệng tồm anh ta xuống xong, một người cầu nhàu:

— Mấy thằng Mặc Xây này nói dóc như cần cỏ!

chuyện ái nhĩ lan

Một du khách Pháp sang du lịch ở Dublin (Ái Nhĩ Lan) Ngày đầu tiên khi bước chân ra khỏi khách sạn, ông ta gặp trời mưa, đành nằm ở nhà. Ngày thứ nhì cũng vậy, và cả thứ ba cũng vậy nốt.

Đến ngày thứ tư, bực mình ông ta đến hỏi người gác cửa khách sạn:

— Ở đây mưa mãi thế này à?

Người gác cửa bèn vạch cho thề thống quốc gia mình, trịnh trọng nói:

—Ồ không, đôi khi chỉ có tuyết rơi thôi.

LÊ NGỌC YẾN (CT)

bói mắt dân kẹp tóc

— *Mắt đen, tròn, to, mi dài:*
Hắn là bạn vui tính lắm đấy!
Nhưng coi chừng có những người
không thích bạn vì tính hay kiêu
của bạn.

— *Mắt đen thường, không tròn*
to: Bạn dễ thương quá đi! Nhưng
nhớ là đời bạn buồn, vui gì cũng
do bạn quyết định đấy nhé!

— *Mắt vàng:* Nếu bạn không
là bệnh nhân của chứng đau gan,
thì mắt bạn là màu hạt dẻ đấy!
Bạn hiền hậu ấy chứ nhỉ. Nhưng
sao đôi « cửa sổ linh hồn » của bạn
ẩn chứa quá nhiều ưu phiền... Mà
nổi u sầu ấy thật là... khó diễn tả
quá đi thôi!

T.P.

sơ mi

— Bảo cho mày mừng, 2 kỳ thi
lục cá nguyệt vừa rồi, môn nào
tao cũng được làm « sơ mi » cả.

— Thế sao cuối năm mày lại
đứng thấp thế?

— Vì dù không đứng nhất, các
giáo sư cũng bắt tao làm « sơ mi »,
tao lớn nhất lớp mà.

— ...!

trả lời

Chà đánh con và hỏi:

— Hồng, lần này là lần phạm
lỗi thứ mấy đây, hả, thứ mấy?

— Thưa ba, Chúa nhật ạ.

trẻ lại

Một đáng tóc dài 18 tuổi, vào
mỹ viện gặp Giám Đốc và nói:
« xin bà áp dụng cho tôi phương
pháp làm trẻ lại 20 tuổi như bảng
quảng cáo này ghi ».

DƯƠNG HIỀN



KIẾN VÀNG ƠI

VẤN: Kiến Vàng ơi. Sao người ta
lại bảo mình giống con vịt? Có nên
« phản đối » không?

HỒNG LOAN (Nha Trang)

ĐÁP: Vịt có dáng đi i ạch nghiêng
qua nghiêng lại. Vịt ưa kêu « cạp
cạp » cả ngày. Hãy xét lại chiều
cao và tiếng nói, rồi tùy theo
trường hợp, dù sao cũng phải...
làm dữ.

VẤN: Kiến Vàng ơi! Làm sao biết
mình bị bỏ đá và làm sao đá bỏ?
Xin mở ngoặc đơn thật to: chữ « bỏ »
có dấu mũ dằng hoàng chứ không
phải « bỏ » dấu nhá!

THANH (Gia Định)

ĐÁP: Có thể là thế này: Ủa, sao
ai giống chàng quá kia, mà kẻ đi
bên chàng thì nhất định không
phải là tôi rồi. Còn muốn đá thì
hãy lấy đá vung chân, nhưng coi
chừng kẻ té có thể là ta đấy. (À, có
lầm vì quên cái mũ nón cũng
chả sao, làm gì mà phải cần thận
kỹ vậy).

VẤN: Kiến Vàng ơi! Nếu Giang
muốn hỏi những người bạn lớn, bạn
nhỏ của Giang « đã lệ thuộc ai
chưa? », Giang phải hỏi thế nào
cho vui, cho dễ thương và ý nhị
nhỉ?

GIANG (Bến Ván Đồn)

ĐÁP: Nếu là bạn thân, ta chỉ cần
thả một trái bóng thăm dò: Hôm
qua ta thấy mi đi cạp trên phố, cô
cậu trông dễ thương hết sức. Bạn
có dư tài để bắt mạch tiếp theo
mà.

tính tình qua tháng sinh

Tháng 1: dịu dàng, ngay thật,
có vẻ kiêu.

Tháng 2: cương quyết, thẳng
thắn

Tháng 3: sáng suốt, thành thực,
có sự may mắn trong đời.

Tháng 4: dễ tin, thành công
chờ sự may mắn bất ngờ.

Tháng 5: trong sạch, có duyên
khôi hài.

Tháng 6: giàu có, hay buồn bã,
dễ dãi.

Tháng 7: can đảm trong lời
hứa việc làm, không thích đùa đời.

Tháng 8: khôn ngoan, học giỏi.

Tháng 9: hay tìm hiểu, hay
tính toán, có óc suy luận.

Tháng 10: lì, sống lâu và sung
sướng.

Tháng 11: can đảm, hy sinh,
hàng hải.

Tháng 12: tính cô độc, nghệ sĩ,
ưa thích những câu chuyện nhằm
nhỉ.

NỜ PHÉ DUNG NGÃ

PCT. ĐN sao lục

chuyện cái chuông

Ở tòa thị chính Philadelphia
bên Mỹ, có treo 1 cái chuông đúc
bằng sắt, nặng hơn 1 tấn. Chuông
được đánh lên 2 lần khi bản tuyên
ngôn độc lập được ký kết (1776)
và khi hiến pháp Hoa Kỳ được
loan báo (1787). Dân Mỹ gọi nó là
« chuông tự do ».

người mỹ cô đơn

Theo thống kê của me sử Ken-
neth E. Beer thì ở Mỹ có khoảng
19 triệu đàn ông độc thân và đàn
bà chỉ có 13 triệu vào năm ngoài.
Còn những vụ lập gia đình thì
90% các đấng trượng phu Mỹ lớn
hơn vợ 3 tuổi trở lên. 10% cho
những trường hợp vợ chồng bằng
tuổi hoặc « vợ già chồng trẻ duyên
con thần lẩn ». Té ra dân Mỹ cũng
khoái trò « người cô đơn » ra phết
đấy chứ!

nhạc hay phổ thơ

nghe trong nắng một chút « tình
tuyệt vọng »

« khi em về » « hoa rụng ven
sông »

ta muốn « đưa em tìm động hoa
vàng »

ta muốn khóc « khi cuộc tình đã
chết »

ta muốn hát « ngậm ngùi » câu « mộ
khúc »

« thú đau thương » « màu kỷ niệm »
nhật mờ

từng buổi « chiều » hồn lữ khách
bơ vơ

« người đi qua đời tôi » « chiều tím »
ngắt

ôi nỗi nhớ lất phất bay trong mắt
khi « niềm tin » không « mộng dưới
hoa » vàng

« thôi » « khi nào » gửi « kỷ vật cho
em »

ta sẽ viết tặng « cuộc tình thứ
nhất »

M.Q.M.



truyện dài MƯƠNG MẢN

— Những ưu tư của thầy Cát vừa trình bày thật quý hóa, đó là ưu tư chung của những người trách nhiệm, ý thức đứng đắn việc giáo dục và hướng dẫn tinh thần lớp trẻ. Nhưng, theo tôi nghĩ, tình trạng hoang mang gây từ trò đùa Thiên linh chuối chưa đến nỗi tệ hại lắm. Nếu nói rằng Thiên linh chuối đã làm bọn trẻ mơ mộng, xao lãng việc học thì với cả một rừng sách báo núp ẩn dưới chiếu bài viết cho tuổi thơ tuổi dại, do những ông lái buôn chữ nghĩa vô liêm sỉ chủ trương, bày bán tràn ngập trong quán sách, sạp báo, so với Thiên linh chuối, mô sách báo hàm hồ này còn tác động tai hại hơn nhiều. Thiên linh chuối có ầu dẫu màu sắc chính trị nào không, thiết tưởng đó là điều đáng làm cho người ta phải giật mình, và cũng có thể chỉ là điều tưởng tượng hơi nặng nề làm bọn trẻ hoang mang thêm về trò chơi lâu nay chúng chỉ ngỡ là trò đùa ngây thơ, hiền lành.

Cô Phi Hiền dịu dàng nhìn tôi, chậm rãi:

— Hạnh Tiên, em hãy nói rõ xuất xứ của Thiên linh chuối!

Đôi mắt dịu dàng của cô Phi Hiền làm tôi thấy bình tĩnh lạ lùng.

— Thưa cô, em nhận Thiên linh chuối do một kẻ dẫu tên gửi tới nhà.

— Động lực nào khiến em phổ biến Thiên linh chuối cho bạn bè. Có phải vì lời đe dọa không?

Gần kề, tiếng ba tôi dăm ăm nhỏ nhẹ:

— Hãy nói thật đúng những điều con nghĩ, can đảm lên, Hạt Tiêu gái cứng của ba.

Tôi cố ngăn giữ xúc động:

— Dạ thưa. Em không hề hãi sợ lời đe dọa. Em đã suy nghĩ trước khi phổ biến Thiên linh chuối cho bạn bè. Thiên linh chuối đã nhắc nhở tới một mơ ước của lũ chúng em, của tất cả mọi người. Mơ ước ấy là Hòa Bình.

— Chỉ có thế?

— Dạ!

— Em có nghĩ là Thiên linh chuối sẽ đưa đến một hậu quả tai hại nào không?

— Thưa. Không. Nó chỉ là một câu chuyện thần tiên. Em và bạn bè em phổ biến nó như một trò đùa nghịch.

— Với tình trạng hoang mang do Thiên linh chuối gây ra, lúc này em có hối hận việc mình đã làm không?

Tôi bối rối cúi đầu:

— Dạ thưa, em không hề hối hận đã phổ biến Thiên linh chuối cho bạn bè vì phần đông tụi nó đều tỏ ra thích thú. Nhưng lúc này, vừa được nghe những lời phân tách sáng suốt quý báu của thầy, cô; em thấy mình quả đã rất dại dột. Dại dột gây nên sự hoang mang giao động trong hàng ngũ bạn bè, làm các thầy các cô phải mất thì giờ vàng ngọc triệu tập cuộc họp bất thường này, và đã buồn lòng vì em không ít.

Ông già apollo khẽ đưa tay nắn nhẹ đôi mắt kính trên sống mũi:

— Bây giờ thì em thấy chán ghét cái Thiên linh chuối hoang đường kia rồi chứ?

Tôi ngập ngừng, ấp úng. Ba nắm chặt tay tôi trấn an:

— Cứ nói thật như con nghĩ, Hạt Tiêu.

Tôi nhìn cô Phi Hiền, nhận nụ cười khích lệ của cô:

— Dạ không. Em vẫn thích nó.

Vẻ ngạc nhiên làm khuôn mặt ông già apollo như vừa che phủ bởi lớp sương mỏng nào đó. Có lẽ ông hơi thất vọng.

— Tại sao em vẫn thích nó?

— Thưa thầy. Vì nó là câu chuyện thần tiên. Nó gợi giấc mơ hòa bình.

Ông già apollo cơ hồ quên hết sự hiện diện của mọi người chung quanh. Với giọng chân thành cảm động, ông hướng về phía tôi:

— Chuyện hòa bình, theo thầy, là chuyện của người lớn, đã có các người lớn lo toan, mưu cầu, tìm kiếm, các em còn nhỏ, học hành là giấc mơ đẹp nhất.

Tôi nắm chặt tay ba tôi:

— Dạ, cảm ơn lời chỉ bảo của thầy. Học cho chăm cho giỏi là giấc

mơ lớn của bọn trẻ chúng con. Nhưng riêng với con, con không thể ngừng nghĩ, thôi mơ tới hòa bình. Vì mỗi ngày con đều xót xa nhìn ba con đi cà nhấc, phải chống gậy, con không thể không nhớ tới chiến tranh và oán ghét nó.

Vẻ xúc động lộ rõ trên hầu hết khuôn mặt hiện diện trong phòng. Ba tôi là người xúc động hơn cả, ông chớp mắt, triu miến nhìn tôi và mỉm cười. Không đứng, tôi muốn khóc.

Niềm im lặng phá tan bởi tiếng nói quen thuộc của bà giám học :

— Hạnh Tiên. Con rất đáng khen. Con đã can đảm nói đúng những điều con nghĩ.

Cô Phi Hiền đứng lên :

— Nhân danh giáo sư hướng dẫn lớp 12B13, tôi xin nói mà không ngại làm lẫn là, Hạnh Tiên đã học hành khá xuất sắc. Học trò giỏi, dĩ nhiên tâm tính có hơi bất thường bốc đồng hơn những đứa trẻ khác. Với lầm lỗi vừa phạm phải, rất mong quý vị lượng tình tha thứ cho Hạnh Tiên.

Tôi đưa mắt ngẫm cảm ơn cô Phi Hiền. Bà hiệu trưởng nhìn quanh chậm rãi :

— Dù sao, tình trạng hoang mang do Thiên linh chuỗi gây ra cũng đã có. Trừng phạt sự đùa nghịch của học trò là chuyện bất đắc dĩ trường phải làm. Trường không bao giờ muốn. Nhưng vụ này còn có liên quan đến trường Quốc Học. Bên đó hội đồng kỷ luật đã quyết định đuổi người chủ trương cuộc đột nhập đêm... một tuần lễ. Thiết nghĩ nguyên nhân trò đùa phát khởi từ trường chúng ta, chúng ta buộc phải có thái độ tương xứng, để tỏ ra không thiên vị người nhà, gây buồn lòng và hiểu lầm cho trường bạn. Tôi rất buồn nói ra điều này.

Biện pháp trừng phạt được biểu quyết bằng lối bỏ phiếu kín.

Buổi họp chấm dứt sau lời cảm ơn hội đồng giáo sư của ba tôi.

Rời phòng học vụ, ra tới hành lang, cô Phi Hiền đến bên tôi.

— Hạnh Tiên, cô đã không giúp được gì cho em. Cô một mình, không thắng nổi đa số. Chúng ta đành xa nhau một tuần vậy, lúc nào buồn, nhớ đến nhà cô chơi nghe !

Tôi lí nhí nói cảm ơn và hứa sẽ đến thăm cô. Nặng nề trên những hàng cây. Ba chống gậy cà nhấc lặng lẽ bên tôi, dọc theo lối sỏi.

Ra đường, tôi và ba thả bộ vào công viên. Tôi lạ lòng thấy tôi ứa nước mắt.

Ba dịu dàng :

— Ba rất bằng lòng con, gái cưng !

Tôi áp mặt, chùi nước mắt vào cánh tay ba.

— Thấy con khóc, ba bằng lòng, há !

Ba cười :

— Bậy nà ! Lúc này con không khóc, con đã can đảm nói những điều con nghĩ một cách anh dũng.

— Nhưng chữ thì con đang khóc.

—Ừ. Chữ thì khóc tha hồ. Khi hồi khóc là yếu, không phải là gái con của ba.

— Răng rứa, ba ?

Ba âu yếm ngắm khuôn mặt đầm đìa của tôi.

— Vì từ lâu, ở nhà, con vẫn nổi tiếng là lì. Đứng trước mặt nhiều người khác, con khóc, ba thất vọng biết mấy.

— Ba muốn con lì mãi, há ?

Ba cười :

—Ừ. Con ba phải lì, phải biết chịu đựng, dù ở hoàn cảnh mô.

Tôi háy ba :

— Xi, ba làm như con là con trai không bằng.

— O ! hay chưa ! Hồi nhỏ con đã từng là con trai của ba rồi mà.

Tôi bật cười. Hồi nhỏ : Ba vẫn tiếc sao không sinh tôi ra làm con trai. Bà mẹ lơ đãng bắt lộn, rõ ràng tôi có hơi nhiều nam tính. Ba hay nhắc chuyện ngày xưa còn bé tí teo, đầu cỡ khoảng 5, 6 tuổi gì đó, về quê nội (An Truyền thôn, Phú Vang huyện, Thừa Thiên tỉnh) ăn Tết, tôi hung hăng đập lộn với tụi con trai hàng xóm, bởi tụi nó dám chề giễu tôi con gái mà mặc quần áo con trai, cúp tóc rẽ giữa. (Ba thêm có con trai, nên thuở đó không ưng cho tôi nuôi tóc dài, thướt tha áo lụa, đội nón quai thao !) Tôi hạ đo đất hai ông nhô con. Bị mẹ mắng là con gái trát sên trát búa. Ước quá, tôi bèn, «nghỉ chơi» cả ba lần mẹ, trốn vào nghĩa địa ngủ với giun dế. Cả nhà thức thắp đuốc đi tìm toát mồ hôi, rửa rọ. Từ đó, tôi nhất định không thèm hưởng ứng trò chơi hóa trang của ba nữa ; vất bỏ hết mấy thứ đồ chơi súng nhựa, xe lửa và, méo miệng khóc nũng nịu, buộc chị Hải cát chia bớt vài con búp bê để tôi tập bằng bẻ, ru hời ru hời, chơi những trò chơi con gái. Từ đó hàng ngàn tôi giận, không còn kêu là «cu Hạt Tiêu của ba» nữa. Tên gọi âu yếm đổi thành : «Gái cưng của ba» hoặc «Hạt tiêu cay của ba».

— Biết mà, ba chỉ thích con trai thôi. Ba ưng gọi con là cu Hạt Tiêu hơn là gái cưng của ba phải không ?

Ba cười hắc hắc :

— Cu Hạt Tiêu, con nhớ dai ghê.

— Chữ con thích làm con trai. «Cho phép» ba gọi con là cu Hạt Tiêu,

— Ba thích gọi con là Hạt Tiêu cay của ba thôi.
Mặt sông nhuộm nắng chiều, lênh đênh, lặn dần những lượn sóng vàng. Lòng tôi êm như nốt nhạc huyền tan chậm chậm.

— Ba nè! Đố vì rằng con khóc không?

— Bị trường đuổi một tuần, con xấu hổ quá nên khóc.

— Gái cưng của ba mô có yếu như rứa. Con khóc vì cảm động, thấy ba không hề giận con.

— Có chi đáng giận mô nờ, con?

— Con không lo học, chỉ lo đùa nghịch bậy bạ.

Ba dừng lại dưới tàn cây bông giấy, châm một điếu thuốc.

— Ba không nghĩ rứa. Con biết sống theo những cái con thích, đó không phải là việc bậy bạ. Ba rất hãnh diện gái cưng của ba học khá, đùa nghịch cũng không kém ai.

Tôi nhìn ba nghi ngờ:

— Thật không, hử ba?

— Bộ con cho ba là cuội à?

Hai cha con cùng cười.

— Hồi nãy con nói tới cái chân cà nhấc và cây gậy của ba, ba buồn con không?

— Con đã làm hội đồng giáo sư xúc động. Ba biết con thương ba nhất nhất.

— Con thương mẹ, thương chị Hải Cát cũng nhất nhất nhất nữa. Ba tình nghịch:

— Ủ, nhớ lấy đó. Ngoài ba mẹ, chị Hải Cát, sau ni con thương thêm một ai khác nữa là ba ghét con liền.

Thương một ai khác? Tôi ngờ ngẩn chưa hiểu. Ba cười rộ:

— Gái cưng của ba còn ngờ ngợ như ngỗng đực. Đúng là mi vẫn còn hạt tiêu, chưa gả chồng cho mi được. Còn lâu ba mới có thằng rể quý.

Tôi ngượng chín người, khẽ đấm lưng ba hai ba cái, ngúng nguẩy:

— Ba là chúa nói bậy.

Tôi lảng sang chuyện khác:

— Đừng về nhà vội ba. Con muốn ba đưa con đi chơi.

— Đi với mi, chốc chốc mi đấm lưng ba, có chi thích thú?

Tôi vờ dỗi:

— Biết mà! ba chỉ thích đi chơi một mình, có con theo làm cái đuôi thêm phiền.

— Coi tề, đẹp chưa! Cái mặt chưa chi bí xị như bị thầy bói. Ủ, đi thì đi. Nhưng đi mô chứ đây!

(còn tiếp)



truyện dài TỪ KỂ TƯỜNG

chương bốn

Nhuệ Giang cứ đinh ninh người ra mở cổng phải là Trầm Hương. Nàng đã sẵn một nụ cười, và vô số những câu chuyện đồn dập đồ xô nhau cần phải nói ngay với em. Nhưng khi nàng đưa tay ấn nút chuông điện rồi thấy ông Huân lững thững đi ra, cái pipe thuốc ông vẫn ngậm trên miệng với màu khói mỏng quen thuộc làm Nhuệ Giang cut hửng.

Ba nàng hỏi:

— Con đi đâu mà đi dữ thế?

Nhuệ Giang ấp úng:

— Dạ trời mưa, con phải trú mưa ở gần trường.

Nàng kéo vạt áo dài, khép nép bước vào như một người phạm lỗi sợ bị nhìn thấy được ở phía sau lưng. Nhuệ Giang biết Ba nàng hỏi thế thôi chứ ông không có ngụ ý gì trong câu hỏi. Ông bập bập tầu thuốc, đi theo bên cạnh nàng, hiền từ như bao giờ. Ông nói:

— Con bị ướt hết. Ba lại sợ con đi lạc. Cả nhà đang lao xao chờ con về.

Nàng nheo mắt cười:

— Con mà đi lạc hả? Ba làm như con là con nai không bằng.

— Con về đây như là một chú nai đi lạc về thành phố chứ còn gì nữa.

— Ba ám chỉ con là một con nhỏ thượng quanh năm suốt tháng ở trong núi trong rừng lơ ngơ lác ngác khi nhìn thấy xe cộ chạy giăng giăng trên đường phải không?

Ba nàng cười khúc khích:

— Chưa đến nỗi như thế nhưng Ba đang lo tìm một cái hình của con để tới đài truyền hình nhờ nhắn tin tìm trẻ lạc đây, nếu con không về trong ít phút nữa.

Nàng nguyệt Ba một cái dài, giận dỗi bỏ chạy nhanh vào nhà. Phía sau nàng vẫn còn nghe cái giọng khúc khích của Ba. Nhưng hình như ông đã dừng lại dưới chân thềm cúi người xem mấy cái hoa mới nở trong chậu. Nhuệ Giang chạy vào nhà, nàng bị một đứa em từ một xô xĩnh nào chơi đuổi bắt nhau phóng đầu vào bụng nàng. May là cái phóng nhẹ, chỉ làm nàng suýt ngã xuống đất chứ không đến nỗi phải vỡ bụng. Nhuệ Giang dựng cổ đứa em dậy, trên tay nó còn cầm cây chổi lông gà. Nàng gắt :

— Chạy đi đâu mà như ma đuổi thế ?

Đứa em rụt cổ cười :

— Chị cũng như ma đuổi chứ bộ ?

— Sao mày không tránh tao.

— Em bị mù chứ bộ.

Bây giờ nàng mới nhớ ra đứa em chơi trò bịt mắt. Cái khăn dùng để bịt mắt rơi dưới chân. Nàng cốc lên đầu nó :

— Cái đầu em cứng như gì, suýt chút nữa làm chị vỡ bụng chết thấy không ?

— Ăn nhầm gì. Ngày trước ở nhà cũ em có một thằng bạn bụng nó gồ ghề lắm, nó cho em húc đầu vào mười cái mà vẫn tỉnh bơ.

Nhuệ Giang xô thằng bé đi, không hơi sức đầu mà cãi với nó. Nàng đi nhanh về phòng. Trầm Hương đang nằm sấp trên giường xem báo, tờ báo trải rộng ra trước mắt nó, bên cạnh có một túi bánh. Thấy Nhuệ Giang vào nó ngồi bật dậy hỏi :

— Ba là chị này giờ, đi đâu mà hiện về như ma ấy ?

— Người ta còn phải trú mưa chứ bộ.

— Mưa nhỏ mà.

— Hương ngủ mơ chắc. Mưa tầm tã thế mà bảo mưa nhỏ.

Trầm Hương cười :

— Ừ nhỉ, chắc lúc đó em đang ngủ.

— Ngủ.

Nhuệ Giang quay lại hỏi với đôi mắt mở lớn. Nàng không thể hiểu nổi tại sao Trầm Hương lại có thể ngủ trong cơn mưa tuyệt vời như thế.

— Ngủ chứ sao. Mưa buồn bã, ru người ta ngủ mà.

— Mưa đẹp lắm. Cơn mưa đầu mùa ở thành phố này đó. Trầm

Hương sẽ không bao giờ thấy được một cơn mưa đẹp tuyệt vời như buổi chiều nay nữa. Một giấc ngủ không phải lúc. Rất tiếc.

Trầm Hương rúc rích :

— Chà, ca ngợi mưa dữ. Tại sao chị không viết truyện ngắn gửi đăng báo. Mưa, mưa đầu mùa. Đó là một đề tài viết hoài không hết.

Trầm Hương nheo mắt làm trò với Nhuệ Giang. Câu nói vô tình vui đùa vậy mà làm Nhuệ Giang lo ngay ngáy. Tự nhiên Nhuệ Giang cảm thấy như Trầm Hương đã biết chuyện chiều nay của nàng nên nói một câu chặn đầu. Chà, đôi mắt nhìn mình lúc này đáng nghi lắm. Nhuệ Giang khẽ liếc Trầm Hương. Nhưng con nhỏ vẫn tỉnh bơ đánh đu hai chân rúc rích cười :

— Chị có thể trở thành nhà văn lắm.

— Đùa.

— Em đoán ít khi sai.

— Nghỉ học xách cặp da ra ngồi gốc me đi nhỏ.

Trầm Hương ném cuốn sách chạy lại cửa sổ nhìn ra, vụt kêu lên :

— Ủa còn mưa sao ta.

Lúc này Nhuệ Giang đang tháo giày, nàng xỏ chân vào đôi dép Nhật nhẹ tênh sửa soạn đi tắm. Nàng nhìn về ngạc nhiên của Trầm Hương mỉm cười. Trầm Hương quay lại nói :

— Anh chàng có nhà chị ạ.

Nhuệ Giang đứng trước tủ áo. Nàng đang tìm bộ quần áo mới mặc nhà. Nàng xoay lưng lại phía Trầm Hương. Câu nói ngụ ý của Trầm Hương nàng đã biết nhưng cứ giả vờ :

— Ai ?

— Chị làm bộ ghê nơi. Anh chàng nào thì biết rồi còn giả vờ hỏi.

Nhuệ Giang đã tìm được bộ quần áo nàng thích. Nàng đóng cánh cửa tủ lại. Trầm Hương chờ đợi nàng với một cặp mắt soi mói. Nhuệ Giang cười lớn, tăng lời :

— Thôi, ta đi tắm đây.

— Má có nấu sẵn nước nóng trong bình thủy. Má cưng chị lắm sợ chị lạnh.

— Ta thích tắm nước lạnh.

Nàng bỏ rơi Trầm Hương mặc cho con nhỏ ầm ục. Chiều nay nàng thắng. Nhuệ Giang vào phòng tắm với nỗi vui mừng nhỏ reo thành tiếng hát. Nàng hát hơi lớn nên ở ngoài má nàng nghe được. Bà hỏi vọng vào :

— Có gì vui mà hát hò ghê thế. Có tắm nhanh lên không rồi còn ăn cơm. Cả nhà chờ có mình cô, đi đâu mà đi dữ.

Nàng đáp ra :

- Dạ, con bị mưa mà.
- Mưa cũng phải về sớm chứ.
- Con núp mưa trước một ngôi chùa.
- Chùa ở đâu sẵn vậy.

Nàng cười :

- Chùa trước cổng trường chứ ở đâu.
- Thôi, nhanh lên đi cô. Có lạnh thì tắm nước nóng lúc này mà nấu sẵn trong bình thủy đó.

Giọng má nàng ấm như hơi thở, đầy ấp tình thương. Nàng nói :

- Dạ, con tắm nước lạnh. Xứ nóng mà má quên sao. Chứ đâu phải như cao nguyên của mình lúc nào cũng phải tắm nước nóng.

Nhuệ Giang không nghe Má nàng trả lời. Có lẽ bà đã đi dọn cơm. Nhuệ Giang lắng nghe tiếng chim hót bên ngoài. Tiếng chim buổi chiều mưa không vui không buồn, chỉ là một thứ âm thanh lạ tai, quấy động cả không gian yên tĩnh rồi rã. Con chim nào đó ở trên đỉnh cây phía sau nhà chắc đang tắm những giọt nước nhỏ rớt từ trên lá xuống. Nàng đã thường thấy những con chim tắm mưa nhỏ trong những buổi chiều tối. Nàng yêu đôi mắt của chúng, cái dáng vừa run rẩy vừa bạnh phúc của đôi cánh giữ nước. Nhuệ Giang đảo mắt qua lỗ trống của bức tường nhà tắm để tìm con chim bên ngoài nhưng không thấy nó đâu. Nàng tiếp tục hát những câu đứt đoạn của bài hát lúc này. Và hình dung lại con đường buổi chiều mưa đi với Nghiệp. Hình như chỉ chiều nay thôi, màu lá mới thay xanh mướt trên những cây.

Sau bữa cơm Nhuệ Giang dành với Trầm Hương tờ báo của ba vừa đọc xong. Nàng chiếm lấy một chiếc ghế trống trong góc ngồi đọc. Nhuệ Giang cố gắng nhớ lại những gì Nghiệp đã nói để dò xem chàng viết gì trong tờ báo. Nhưng nàng đành chịu, những cái tên trong đó không có tên nào là của Nghiệp. Có thể chàng ký một cái tên khác, dĩ nhiên chẳng bao giờ là tên thật của chàng cả, Nhuệ Giang tự nhiên ấm ức thầm. Nàng giận Nghiệp, giận quá đi thôi. Nhuệ Giang giữ ý định tìm biết Nghiệp viết gì trong tờ báo, với một cái tên nào đó, và nhất quyết nàng sẽ tìm ra. Khi đó mặc cho anh chàng cố giấu, nàng sẽ nói trúng phóc tiêu sử của chàng. Và khi nghĩ tới lúc Nghiệp ngạc nhiên đến há miệng Nhuệ Giang thích thú bật cười.

Ba hỏi :

- Cái gì mà cười rúc lên thế cô. Có gì khoái chí ?

Hỏi câu đó là Ba nàng đã hiểu lầm, tưởng nàng đang xem một đoạn truyện kiếm hiệp và thích thú với nhân vật mỗi ngày nàng vẫn bàn với ông. Nhuệ Giang cười :

- Con cười Ba đó, chứ không phải có gì khoái chí trong tờ báo này đâu.

- Cười Ba ? Tao có gì đâu mà cười ?

Ông nhướng mắt sau làn khói của tàu thuốc nhìn Nhuệ Giang một cách buồn cười. Nàng chỉ ngay cái tàu thuốc ông đang ngậm trên miệng nói :

- Cái tàu thuốc của Ba. Con tưởng tượng Ba là một chiếc tàu thủy đang phun khói lên trời.

Nhuệ Giang thích thú thấy Ba nàng ngạc nhiên lấy cái tàu thuốc ra khỏi miệng, ông cầm trên tay ngắm nghía :

- Cái này mà mày gọi là cái tàu thủy ? Ghê thật. Đầu óc tưởng tượng phong phú thật.

Trầm Hương nhắc chiếc ghế lại ngồi bên ông. Con nhỏ ôm lấy cánh tay có cầm tàu thuốc của Ba cười nói :

- Ba ơi, một điều này chắc là Ba sẽ còn ngạc nhiên gấp triệu lần cái ngạc nhiên vừa rồi về chị Nhuệ Giang nữa. Chị ấy sắp sửa trở thành một nhà văn với đầu óc mơ mộng kinh hồn của chị.

Nhuệ Giang bèn ném cho Trầm Hương một cái nhìn dài bằng đuôi mắt.

Ba nàng bật cười :

- Thật không. Hèn gì ba thấy nó dành lấy tờ báo xem ngấu ngiến chắc tìm xem mục nào thích hợp để gửi bài về. Bao giờ thì cho cả nhà thưởng thức tài nghệ của nhà văn, hả ?

Trầm Hương thích chí cười vang. Nhuệ Giang bị ba trêu, nàng ngậm miệng không trả lời được. Nàng ngượng ngùng giấu mặt sau tờ báo. Giọng cười của nhỏ Trầm Hương sao mà dễ ghét ghê thế không biết. Nàng ném trả tờ báo lại cho nó. Nói với ba :

- Đừng nói, mai mốt con trở thành nhà văn thiệt con sẽ viết một truyện dài nói về cái tàu thủy lên bờ ba rán chịu à.

Trầm Hương bênh ông ngay :

- Ba đừng lo, có con.

- Mày sẽ làm gì, chó con ?

- Con sẽ là phê bình gia, con viết bài chê chị Nhuệ Giang dài dài, chỉ còn nước lấy cái tàu thủy lên bờ đó mà chở đem đổ xuống sông xuống biển mới sống yên được, ăn ngon được.

(còn tiếp)

anh chỉ yêu đau



truyện dài BÌNH TIẾN LUYỆN

Hạnh phúc. Bước chân nào đó đã vội vã xa đời. Tôi bỏ khu vườn nhìn ngược lên trời để ngăn nỗi xót xa như chực ứa ra ở hai khoe mắt đã nặng trĩu. Mảnh trăng non buồn bã của những câu thơ: *Đêm nay có một nửa trăng thối. Một nửa trắng ai cắn mất rồi. Ta nhớ mình ta thương đứt ruột. Gió làm nên tội buổi chia phôi.* Mảnh trăng thơ ấu trên thềm cửa nhà Chi, lần sinh nhật đầu tôi ở bên em. Mảnh trăng đợi, mảnh trăng hẹn sẽ lên đỉnh trời vằng vặc ánh sáng, có phải bây giờ vẫn còn đang bước trên những bước tuần tự của nó. Có phải em vẫn còn ngồi « đọc báo và chờ an», hay ở một góc nhỏ mọn nào của đời sống, em chỉ còn thỉnh thoảng nhớ tới tôi? Và khi em thực sự lớn lên, tất cả mọi điều đều biến hết. Chẳng còn là tôi chẳng còn là em và thiên đường vỡ vụn rơi vào một cõi nào của kỷ ức kẻ mất tri, sẽ không bao giờ còn tìm lại. Hạnh phúc, sự có mặt của ý nghĩa một cuộc sống. Hạnh phúc mà thiên đường hẹn của tôi và Chi đang rây đầy sa mù mờ hồ, buổi giá.

Tôi khóc, nước mắt đầy mặt mà tôi không biết mà không ai biết. Đà Lạt là một đêm lạnh ôm lấy tôi. Đêm với những giọt sương, đêm với những cơn gió, đêm với nỗi nhớ quay quắt mà tôi chưa bao giờ cảm nhận. Khóc cảm khi không còn nén nỗi đau vỡ thành tiếng, khổ sở vô cùng. Tôi gục mặt, cắn chặt bàn tay trên đầu gối mình mà khóc thành từng tiếng lớn. Liên hồi hoảng kêu lên anh Huy, anh làm sao vậy, anh Huy. Đầu tôi căng lên một cơn nhức dữ dần cùng với cơn ho rút người. Lúc này, tôi tưởng mình có thể ngắt đi được.

THU

trong mười hai

Tuần lễ thi qua đi, tôi đã bỏ. Dù biết như thế là dễ lỡ một phần đời mình, nhưng sao tôi không thể cố gắng được. Sách vở buồn tẻ nổi mấy tuần lễ liền tôi không động tới, có cuốn bị gió hất tung trên bàn xuống đất vẫn không được nhặt lên. Cô Ngân hỏi cháu đau tôi trả lời: Cháu muốn chết quá. Thỉnh thoảng cơn nhức đầu tìm làm căng các dây thần kinh hai bên thái dương buốt đến nỗi tôi không muốn nghĩ tới gì nữa hết, nằm ôm đầu ngo ngo như người mất. Trường đến tôi, hẳn đã lo ghi danh, nộp đơn thi và bây giờ lo cả lấy số báo danh và thời khóa biểu thi cho tôi nữa. Hẳn nói như thế để có trách nhiệm được cho người khác: Cháu không thi, tôi không lòng chút nào hết, thà rằng thi rớt. Nếu biết chắc chắn mình sẽ rớt, tôi không chơi trò may rủi. Chỉ có lý do đó để nói với Trường, bởi vì học chữ nào đâu trong suốt những tuần lễ cuối năm. Tôi bỏ thi. Quyết định thêm một lần nữa, tôi sẽ đời bỏ nơi đây.

Đà Lạt của buổi sáng hôm tôi đứng chờ ghi vé máy bay là những nắng vàng ấm áp trên vệ cỏ bên đường, ngọn gió vừa đủ lạnh để đỡ nhớ một bàn tay quen thuộc. Đà Lạt đúng là quê hương để người thương tư nhau. Tôi cầm cái vé máy bay vẫy trước mặt cô Ngân nói ngay lúc này cháu đã cảm thấy nhớ Đà Lạt rồi. Buổi chiều tôi bắt đầu thu dọn mọi thứ. Đồn vào cái va-li những quần áo và sách vở, nhớ một thùng giấy cao. Cái thùng sách nặng nên gửi xe đồ, có lẽ cho tôi ý kiến đó.

Tôi hỏi :

— Cháu về có buồn không ?

Đừng quay mặt ra phía cửa sổ, quay mặt ra phía buổi chiều, giọng tôi có chút gì gắng gượng :

— Cô quen mà. Rồi bao giờ cháu lại lên ?

— Chắc là không cô ạ.

— Sao vậy ?

Cô quay phắt lại. Tôi vẫn tiếp tục nhét những cuốn sách vào cái thùng giấy một cách lơ đãng :

— Cháu về luôn.

— Bỏ học à ?

Trong cái im lặng sau đó hình như có sẵn tiếng thở dài. Người đàn bà quay lưng lại với buổi chiều, mắt đưng đầy bóng tối. Tôi hiểu, cô đang nghĩ tới Hiền. Một sợi dây còn quá chắc để buộc vào chân đứa con trai vừa vắn trưởng thành với ngón tay của người mẹ cô độc. Tôi hiểu, cô đang liên tưởng tới sự bỏ học ngang của tôi và đời sống quân ngũ tôi phải chấp nhận sau đó. Cái cảm giác thất lòng khi tôi nghĩ đến ba mẹ, chị Hà và những người thân yêu. Rồi tôi sắp là những lo âu khổ tâm cho họ. Rồi tôi sẽ lao đao khi chân mình bước hụt một bước ngay ở ngưỡng cửa mới này.

Biết đến bao giờ.. Chi yêu dấu, chúng ta mới tìm thấy thiên đường. Khúc rẽ này rồi sẽ quan trọng lắm, lối này rồi sẽ lấy lợi vất vả lắm. Biết em có còn hẹn anh?

Khi đứng ở cửa bật cái công tắc đèn phòng, cô Ngân quay lại hỏi tôi bất ngờ:

— Còn em Chi thì sao?

Tôi cúi xuống trên chiếc va-li mở, chợt nhớ tới mảnh thủy tinh vỡ của Chi cho tôi hôm gặp lại em ở nội trú, mảnh thủy tinh ấy tôi bỏ vào một bao thuốc lá không để sâu trong ngăn bàn đầu giường. Nó sẽ trở thành kỷ vật của một thời thơ mộng nhất đời tôi, tôi nghĩ thế và đứng lên tìm.

— Còn em Chi thì sao, cô Ngân vẫn còn đứng ở cửa, đã lâu cô không nghe cháu nhắc gì tới em ấy nữa.

Đưa mảnh thủy tinh lên mắt, tôi cười thành tiếng nhỏ:

— Em ấy... lên trời rồi cô ạ.

Buổi chiều tối đen. Tối đen cả cây cối và gọn đồi phía bên kia hồ. Qua lớp thủy tinh, tôi chỉ thấy một màu tối âm đạm trước mặt. Em đâu rồi Chi, tôi hốt hoảng kêu thầm trong thế giới mơ hồ của tôi. Rồi hương mảnh thủy tinh về phía ngọn đèn, để thấy ánh sáng óa ngợp chói mắt, tôi cứ ngỡ như mình vừa bị xúc động mạnh. Đến độ, mắt tôi hoa lên và nhịp đập trái tim hình như cũng mất bình thường. Tôi ngồi xếp xuống nệm giường, hai tay buông thõng, hai chân duỗi dài ra.

— Sao vậy cháu?

Cô Ngân đến bên giường, lấy làm lạ lùng:

— Cháu cầm trên tay cái gì vậy?

Tôi nắm chắc mảnh thủy tinh trong tay, cố tìm lại nụ cười tiếng nhỏ hồi nãy:

— Cái viên vọng kính đó cô.

— Thế nghĩa là sao?

— Cháu nhìn lên trời.

Cái châu mây của cô Ngân có nghĩa là cô chẳng hiền chi cả. Bữa cơm tối dưới ánh điện vàng lù mù tôi để ý thấy cô thỉnh thoảng lại ngó tôi như mặt người lạ quan sát. Đến lúc đứng lên dọn những món ăn thừa trở lại tủ thì hình như mắt cô ngẩn lẹ. Cô nhắc tới Hiền và những ngày về phép ngắn ngủi vừa qua. Cô nói, nếu có gặp lại Hiền nhớ bảo hẳn viết thư về cho cô. Cả cháu nữa, có dịp nhớ trở lại đây chơi.

Vâng, thế nào cũng còn nhiều dịp. Cháu nghĩ đây là quê hương đẹp nhất, sẽ còn sống mãi trong đời cháu.

Sáng sớm nhớ Trường chở thùng sách ra hãng xe để gửi về Saigon tôi đã muốn ghé Bưu điện gửi cho chị Hà vài dòng điện tín báo tin tôi sẽ về chiều nay. Cuối cùng lại thôi. Chẳng quan trọng gì một chuyện đưa đón. Một chuyện trở về không có một chút háo hức nào, tôi cảm thấy mình đang bị rớt xuống từ một độ cao ngoài sự ước lượng.

Khi bàn chân chạm xuống mặt đất thực tế chắc là sẽ đau đớn lắm, sẽ ê chề lắm đây. Tôi nói với Trường vậy, buổi sáng chúng tôi ngồi đợi một phin cà phê ở một mái hiên trên phố. Mỗi lúc ấy hẳn mới biết là tôi có cái vé máy bay trong túi.

— Nhất định về ngay à?

— Còn gì khác hơn. Về và đợi một cái giấy gọi nhập ngũ cho xong.

Trường cười gằn: Cho xong làm sao được. Chúng tôi chia nhau điếu thuốc duy nhất còn sót lại trong bao và buổi sáng đang chờ đi những đám mên lạnh lẽo chung quanh.

— Ngay sáng nay sao?

— Không, 5 giờ chiều.

— Cái thùng gì ở ngoài xe vậy?

— Mở sách đem gửi xe đò. Bây giờ cậu cho ra hãng xe rồi sau đó đưa tớ đi một vòng nhỏ gần từ Đà Lạt nhé.

Đà Lạt, chốn này không biết có còn gì để gọi tôi trở lại.

Bến xe buổi sáng đầy tiếng người và tiếng động cơ, chúng tôi phải vất vả lắm mới kiếm được chỗ đậu xe để khiêng cái thùng sách nặng nề xuống. Trong khi tôi đứng đợi ghi một cái biên nhận thì Trường phóng xe đi tìm một gói thuốc lá ở một nơi bán quen thuộc.

— Phải đúng nơi, thuốc mới thơm.

— Lúc nào mi cũng vậy thôi.

— Chờ chút đừng có biến đi xa nghe.

Trường vừa đi khuất, tôi nghe có tiếng con gái ngay sau lưng, gọi khẽ: Ông Huy. Không khỏi hoảng hốt khi tôi nhận ra đôi mắt kính trắng của Sơ Catherine trong đám đông người chờ mua vé ngay sát đó.

Bà ra dấu cho tôi tách khỏi đám đông. Sự xuất hiện bất ngờ của người nữ tu này làm tôi bối rối. Nhưng giáp mặt với một thanh niên ở nơi công cộng, hình như người nữ tu trẻ còn bối rối hơn.

— Ông về Saigon bây giờ à ?

— Thưa Sơ, tôi chỉ gửi đồ thôi. Hình như Sơ đang đợi ghi vé ?

— Không đâu. Sáng nay tôi đi chợ với Sơ Quấn Lý. Hồi nãy tôi thấy ông đi ngang mặt đã định gọi nhưng lại ngại. May quá còn có dịp gặp lại ông.

— Thưa Sơ, chắc có chuyện gì quan trọng ?

— Không, thực sự chẳng có chuyện gì quan trọng cả. Nhưng..

Thấy người nữ tu quay nhìn đám đông tỏ vẻ ái ngại, tôi vội đỡ lời bà:

— Xin phép được mời Sơ vào quán nước gần đây, sợ có bất tiện lắm không ạ ?

— Thôi, cảm ơn ông—người nữ tu cúi mặt xuống trên những ngón tay mình, cuống quýt—Tôi chỉ muốn gặp ông để trao lại một mẩu giấy nhỏ.

— Của em Chi phải không ạ ?

Trái tim tôi như vừa cựa mình lạ lùng trong lồng ngực. Hồi hộp đến nỗi khi đỡ lấy mẩu giấy xếp nhỏ từ tay người nữ tu đưa cho, những ngón tay tôi run rẩy không thôi.

— Chuyện gì vậy, thưa Sơ ?

Người nữ tu mỉm cười trấn an tôi:

— Không có một chút gì gọi là quan trọng cả, ông Huy đừng lo. Đây là mẩu giấy em Chi viết ngay sau khi tôi chuyển những thư ông gửi vào cho em ấy, nghĩa là trước hôm mẹ em lên một ngày.

Tôi định mở tờ giấy ra xem Anh Chi viết gì trong ấy, nhưng Sơ Catherine đã vội đưa tay ra dấu ngăn lại, miệng vẫn giữ nụ cười hoa nhũ:

— Tôi đề nghị với ông, đừng mở ra xem ngay mà hãy để dành trong một khoảng thời gian nào đó, nếu ông thích. Tôi tưởng tượng như thế sẽ thú vị lắm.

Có một tâm hồn đã đi gần bên thế giới mộng tưởng của mình, tôi nghĩ người nữ tu trẻ dễ thương đang đứng trước mặt tôi, nếu bà không tự khoát vào những khăn những áo của đời sống tu trì, hẳn bà phải có một đời sống con gái thật lãng mạn. Tôi biết có những tâm hồn lãng mạn một cách dễ thương, đó cũng là một cách làm đáng cho đời sống.

Tôi bỏ mẩu giấy vào túi áo, lấy những ngón tay chặn lấy. Cảm ơn Sơ, tôi nói. Trước khi vội vã băng qua đường, người nữ tu áo xanh còn quay lại dặn tôi:

— Tôi mong ông sẽ để dành lâu được hơn một vài tuần.

Theo tiễn tôi ở phi trường là anh em Trường, dù tôi đã khấn khoản với họ cách mấy để đòi được một mình như là khi đã đến. Chúc và Liên cũng sốt về chuyện tôi đột ngột dọn về Saigon, họ trách tôi quá gấp gáp để chẳng kịp sửa soạn gì, ngoài một bó marguerite cắt vội ở vườn nhà họ cho tôi. 4 giờ rời thành phố, tôi chỉ còn kịp quay nhìn lại ngọn tháp chuông nhà thờ chính tòa trong bầu trời lấm lấm mây trắng buồn tênh. Tôi nói thầm: Thêm nghe một tiếng chuông như tiếng chuông ngày chủ nhật quá Chi ơi. Đến 5 giờ, giờ hẹn của hãng Hàng Không bị lỡ, vì chuyến máy bay ở Saigon vì lý do kỹ thuật nào đó không thể ra kịp, hành khách được hẹn chờ đến 7 giờ tối. Chúng tôi kéo nhau vào ngồi đợi trong câu lạc bộ của phi trường và gọi những thức uống. Chúc nói:

— Mong cho anh Huy lỡ tàu luôn hồng về được.

Trường nói:

— Dù sao thì hẳn cũng đã có sẵn cái vé rồi.

Liên không đóng góp gì trong mọi câu chuyện, hình như nàng còn tránh né, giới hạn đến cả những lần chạm mắt với tôi. Tôi có đề nghị như vậy nhưng mẩu giấy đang nằm trong túi áo mới là những quan tâm lớn đối với tôi. Suốt từ sáng tôi đã sống một đời sống riêng với mẩu giấy đó. Hình như nó là Chi. Em nằm trong túi áo tôi như một con gà con, em theo tôi từng bước và áp chặt vào ngực tôi để nghe rõ tiếng động của trái tim: Từ nay anh nghĩ gì em cũng biết hết.

— Anh Huy ơi, bây giờ anh đưa em Chi đi đâu ?

— Anh cũng không biết nữa.

— Và mai và mốt, rồi sao hở anh.

— Anh cũng không biết nữa.

— Sao đôi mắt anh nom rất buồn ?

— Ừ, anh buồn chết người. Sao em không nói gì với anh ? Em đi, tôi tính những bước chân không biết hẹn. Anh theo em, xưa còn những cơn nao nộn rã. Nay, như một ngọn lá trở về đất, xót xa vô vọng. Anh đã biết rồi mình sẽ đi đâu, bởi luôn thấy ở trước mặt. Rồi anh sẽ còn theo em suốt cuộc đời này, Chi ạ.

Tôi nhắm mắt trong đêm tối bắt đầu sụp xuống ở chung quanh. Tôi nhắm mắt để tưởng tượng tới mẩu giấy của em Chi viết cho tôi. Là chín chữ, Sơ Catherine đã đếm, không biết em đã viết gì. Nói thương anh nha Chi. Thương anh như anh đã thương em. Thương anh như anh đang thương nỗi buồn này.

(còn tiếp)



TÒA SOẠN

● **NGUYỄN L. HÀ ĐỒNG (N.Tr.)** : Mục này do nhiều trong Tòa soạn thay phiên nhau trả lời. HNT bị đổi đi xa nên ít thấy viết đầy thôi.

Bài gửi về, tòa soạn đọc thấy hay thì đăng, đôi khi sửa đổi chút ít cho thích hợp với khuôn khổ tờ báo, nếu cần.

● **UYÊN (Kiên Tân)** : Đúng rồi. Đọc Tuổi Ngọc là « sẵn sẵn » một nỗi ngậm ngùi, cháu ạ. Dầu sao Tuổi Ngọc vẫn còn đầy ấm áp những yêu thương của bạn ngọc nên Tuổi Ngọc vẫn chưa thể nửa đường dứt gánh được. Cảm ơn cháu.

● **NGUYỄN KHIẾU** : Xin lỗi trả lời thư bạn hơi trễ vì thư từ quá nhiều mà khuôn khổ mục này lại có vài trang. Chắc nay bạn đã rời Quang Trung rồi? Lâu không thấy bài bạn, Có gì thắc mắc chẳng? Chúc lành.

● **HẠ LÃO (Nha Trang)** : Anh Chi sợ lắm khi nói về « tiểu sử » của

mình. Viết thư cho TN đề ngoài bì Tòa soạn Tuổi Ngọc. Muốn viết riêng cho ai thì đề tên người ấy phía dưới. Tuổi Ngọc mong được sống dai như lời chúc của cháu.

● **HUYỀN THƠ (KBC 6169)** : Hơn 9 năm linh tâm hồn vẫn còn « dễ thương » như thể đã là một hãnh diện. Viết được gì cứ gửi về Tòa soạn. TN rất cảm động nhận được những tờ thư bất ngờ như thế này.

● **PHẠM ĐỊNH (Phan Thiết)** : Bút hiện bạn trùng với một nhân viên tòa soạn. Xin bạn vui lòng đổi bút hiệu khác, tiện hơn. Thư của bạn đã nhận được.

● **NGUYỄN THU NGÂN (KBC 4091)** : Đi lính mà vẫn nhớ TN, cảm động lắm. Đừng nản, cứ gửi tiếp. TS vẫn đăng bài những cây mới đầy chữ. Chắc có sự trùng hợp. Chúc bạn vui.

● **HOÀNG CẦN (An Giang)** : Cứ gửi bài về hộp thư TN sẽ nhận được. Để coi lại bài của cháu, nếu được sẽ đăng. Cảm ơn cháu nhiều.

● **NGUYỄN THỊ TIỂU MY (Ninh Hòa)** : TS rất buồn khi đổi khổ báo, nhưng không biết làm gì hơn. Các chủ ở TS gửi lời thăm cháu.

● **TRƯỜNG XUÂN (Huế)** : Thư không có nhận bút. Vẫn có nhận bút, trường hợp tác giả đề chữ nhận bút đầu bài. Chúc vui.

● **KA HÁT (Ban Mê)** : Cảm ơn cháu nhiều. Có dịp nào về ghé TN chơi.

Vì số thư càng ngày càng chồng chất mà phạm vi dành cho mỗi bài để trả lời chỉ có vài trang. Tòa soạn xin phép bạn ngọc trả lời chung. Coi như là lý do... thuật. Mong các bạn thông cảm.

Trong khoảng từ tháng 1-5-73 đến 10-7-73. Thư của bạn ngọc có đến sau đây đã nhận được kèm theo với bài vở và những lời thăm hỏi, cho ý kiến về sự thay đổi của TN. Tòa soạn thành thật cảm ơn chung tất cả và xin ghi nhận những kiến xây dựng của bạn ngọc.

Hoàng Nguyên Vĩnh (Đà Nẵng), Nguyễn Thiên Thu (Ban Mê Thuột), Hay Ngân (Ban Mê Thuột), An Thu Linh, Nguyễn Văn Đức (Phan Thiết) Huỳnh Thị Mỹ Châu (Bạc Liêu) Nguyễn Bảo Khánh (Saigon), Tịnh Tâm (Huế), Huyền Vũ, Đào Mai Hồng (Saigon), Tulipe (Mỹ Tho), Nguyễn Hương Thu (Huế), Lê Thủy, Thủy Hương (Pleiku), Hoài Nhật Vũ, Dương Duy Tấn, Trần Du Tâm Tống, Phan Tất Loan (Phước Tuy), KH, Mậu Mực Xanh, Trần Miên Thạch (Quảng Ngãi), Nguyễn Văn Đăng, Linh Thanh (Cai Lậy), Trần Thị Thu Hương (Vĩnh Bình), Võ Khởi Hành (Nam Giao), Tịnh Tâm (Huế), Lê Thị Thanh Hương (Pleiku), Lữ Duyên (Cần Thơ), Nguyễn Quang Ngọc (Gia Định), Nguyễn Thu Ngân, Lê Văn Dương, Thùy Nga Trang Phương, Hải An, Lê Huy Vũ, Cung Thụy, Tr. Thanh Phương,

Đỗ La Thụy (Saigon), Tổ Quỳnh, Hương Mai (Quang Trung), Trương Vy Bích Vân, Nguyễn Hoài (Ban Mê Thuột), D. Hiệp (Biên Dương), Diên Uyên, Phạm Lê Hoài Vọng (Đà Nẵng), Vũ Thụy Yến (Trảng Bàng), Trần Thụy Phù Du (Huế), Trần Hữu Tuyền (Cao Nguyên), Tâm Hoài Thy, Lê Văn Ngải (Pleiku), Rừng Rủ, Vũ Thuần Trung, Vũ Văn Đoàn, Nguyễn Lê Chiền Xưa, Kim Khanh, Trần Văn Lợi) Thanh Thúy Thoại Vy (Saigon), Mai Phương (Phú Nhuận), Lê Thị Kim Hoa, Châu Thị Kim Ngân (Phú Giáo), Anh Dũng (Trảng Bàng), Chiền Nắng Hạ (Nha Trang), Phan Thị Xuân Trinh (Biển Hòa), Việt Phương (Saigon), Rừng Rủ (Đà Lạt), Văn Dạ Thảo (PT), Trung Mỹ Lệ (Tây Hạ), Du Lá Cỏ (Phổ Núi), Lê Trần Hùng Văn (Tây Đô), Lăng Quăng (Hội An), Đỗ Văn Ngọc (Pleiku), Thụy Khanh (Cần Thơ), Bình T. Đông, Do An (Sa Đéc), Phạm Thị Thanh Nga (Saigon), Nhũ Quỳnh (Nha Trang), Ngọc Thùy Khanh (Phan Rang), Nguyễn Quang (Phan Thiết), Ngy Xuân Sơn (Đà Nẵng), Lê Duy Kiều Diễm (Cam Ranh), Hạ (Nha Trang), Viễn Lưu (Tây Ninh), Võ Văn Lộc (Huế), Nguyễn Thảo (Nha Trang), Đinh Thị Tâm Hạnh, Phan Tất Lon (Phước Tuy), Nguyễn Thu Ngân, Mạc Minh, Nguyễn Phi Anh (Pleiku), Nguyễn Bảo Khánh, Trần Hồng Sinh (Pleiku), Trần Ngọc Hiệp (Đà

Lạt), Phạm Thị Thu Xưa, Thiên Lương (Mỹ Tho), Xillet (Saigon), Phạm Thị Mỹ Châu (Saigon), Trần Thành Thạch (Vĩnh Bình), Dỵ (Saigon), Thương Bình (Gia Long), Trinh Nữ Nhạn, Hồ Văn Thái Huỳnh (Bình Dương), Thư Hạ (Tam Kỳ), Nghiễm, Võ Khởi Hành, Lê Hảo, Nguyễn Dỵ, Nguyễn Hiền Tường (Cần Thơ), Cầm Chương (Thuận Nhơn), Linh Ca (Bình Tuy), Nguyễn Văn Văn (Gia Định), Huỳnh Hà (Định Thị Tường Hạ (Saigon), Phan Minh Quý (Vĩnh Bình), Nghệ Tiểu Văn), Nguyễn Máy Hạ (Phong Phúc), NTS (Phủ Nhượn), Châu Thị Phước Mai (Nha Trang), Tuyền (Tuy Hòa), Nguyễn Phúc Hiệp, Đặng Thị Hương Dương, Huy Minh (Thủ Đức), Trần Hữu Tâm Phương (Cao Nguyên), Vũ Lệ Ái (Gò Công), Nguyễn Xuân Hảo (Qui Nhơn), Đỗ La Thủy, Nguyễn Thái (Saigon), Khuê Mai (Saigon), Vũ Bằng Đình (Đất Vĩnh), Nguyễn Hoài Mỹ (Saigon), Cao Thiêng (Kon Tum), Trầm Hương (Tân Bình), Nguyễn Ngọc Hoàng (Mỹ Tho), Nguyễn Thụy Vi, Nguyễn Hoài Sơn Thanh, Hà Khắc Trục, Nguyễn Thị Thơ Ngáy (Đà Nẵng), Việt Nguyễn (Mỹ Tho), HTT Chi Lan (Qui Nhơn), Tuyết (Thuận Hóa), Cát Nhã (Phan Thiết), Vũ Thị Thiên Di (Saigon), Trần Viên Cung (Đà Nẵng), Trần Thị Mộng Đào (Huế), Hồ Thị Nguyệt Thanh (Tam Kỳ), Đỗ Thu Giang (Saigon), Kim

Hoa (Thanh Hòa), Trang Loan Thuý (Benconé), Trầm Hương (Tân Bình), Lê Thị Thùy Trang, Cát Tường Đăng (Yên Đỗ), Nguyễn Nguyễn Mimosa, Cao Hoài Thanh (Châu Đốc), Lê Quý Hòa (Đồng Đế), Trần Vũ (Hố Nai), Nguyễn Thy Hạ (Cam Ranh), Ngọc Sương (Huế), Trần Huỳnh Hồng Phượng (Xa Xá), Nguyễn Lê Ngọc Anh (Pleiku), Mất Huyền (Saigon) Phan T. Thương (Ninh Hòa), Đê Hát (Tháp Chàm), Nguyễn Thị Huyền Hoa (Đà Lạt), Trần Thâm Huyền (Kiên Giang), Vũ Linh (Huế), Dương Duy Tuấn (Huế), Du Thủy (Saigon), Nguyễn Bảo Khánh, Trang), D. Hiệp, Trần Tinh Hương Thủy, Lê Trần (Đà Nẵng), Nguyễn Hoài Thanh Thảo (Bình Định), Đoàn Đức Tiên (Kiến Thiết), Hải Âu (Saigon), Đồng Huyền, Nguyễn Minh Châu (Quảng Ngãi), Lũy, Lương Công Toàn, Tinh (Huế), Trần Anh (Nha Trang), Thụy Như, Hoàng Lan (Đà Lạt), NTM Châu (An Khê), Rừng Rú (Đà Lạt), Nguyễn Thế Hùng (Chợ Mới), Trần Nguyễn Công, Nguyễn Hữu Nguyễn, Trần Thị Huyền Sương, Nguyễn Thị Tuyết Hoa, Du An (Vũng Tàu), Vũ Thị Kim Kim, Nguyễn Văn Trung, Huỳnh Văn Tuy Hòa (Tuy Hòa), Dáng Quỳnh (Xứ Quảng), Vũ Thị Việt Quên, Hà Khắc Trục, Phan Tấn Loan (Phước Tuy), Nguyễn Hiền), Lê Thị Hoa Hương, Nguyễn Đạt Thuý.

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

THƠ

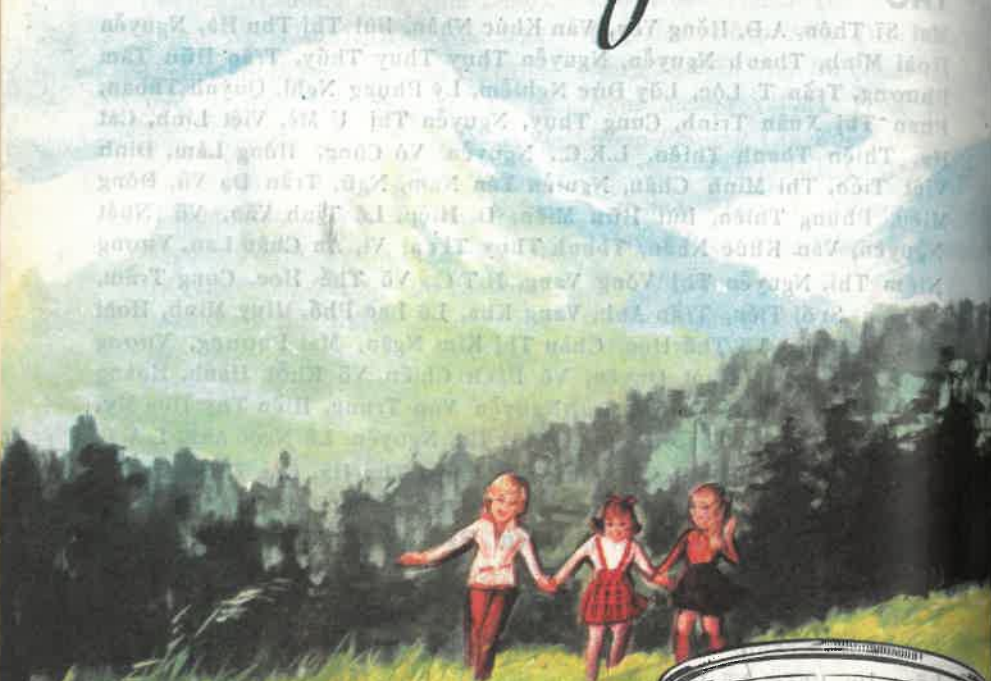
Mai Sĩ Thôn, A.Đ, Hồng Yến, Văn Khúc Nhân, Bùi Thị Thu Hà, Nguyễn Hoài Minh, Thanh Nguyễn, Nguyễn Thụy Thụy Thúy, Trần Hữu Tâm Phương, Trần T. Lộc, Lũy Đức Nghiễm, Lý Phụng Nghi, Quỳnh Thoan, Phan Thị Xuân Trinh, Cung Thụy, Nguyễn Thị U Mê, Việt Linh, Cát Hạ, Thiên Thanh Thiên. L.K.C., Nguyễn Vô Cùng, Hồng Lâm, Đinh Việt Tiến, Thi Minh Châu, Nguyễn Yên Nam, Ngừ, Trần Dạ Vũ, Đông Miêu, Phụng Thiên, Bùi Hữu Miên, D. Hiệp, Lê Tịnh Văn, Vũ Nhật Nguyên, Văn Khúc Nhân, Thanh Thụy Thoại Vi, An Châu Lan, Vương Niệm Thi, Nguyễn Thị Vông Vang, H.T.C., Vũ Thế Học, Cung Trầm, Nguyễn Sĩối Tiên, Trần Anh, Vang Kha, Lê Lạc Phố, Huy Minh, Hoài Đơn Phương, Vũ Thế Học, Châu Thị Kim Ngân, Mai Phương, Vương Niệm Thy, Cao Nhật Quyen, Võ Bách Chiến, Võ Khởi Hành, Hoàng Miêu, Năng Hạ Lê Trường Du, Nguyễn Văn Trung, Hiền Thy Họa My, Song Nguyễn Đan Thanh, Nguyễn Thy Hạ, Nguyễn Lê Ngọc Anh, L.A.T, Trương Tâm Lê Thanh, Mất Huyền, Nguyễn Thy Hạ, Chỉ Tước, Hoàng Thị, Nguyễn Phi, Nguyễn Huy Vũ, Nguyễn Xuân Hảo, Ka Ka Hát, Thương Hoàng, Lành Thụy, Mua Đêm, Nguyễn Thị Diễm Hà, Hoài Mộng Uyên.

VĂN

Từ Phúc Khánh, Biền Huế, Hồ Thị Nguyệt Thanh, Tóc Mây, Nguyễn Lăng Du, Phạm Vũ Phương Trâm, Nguyễn Văn Yên, Mỹ Trang, Phương Du, Mất Huyền, Trường Xuân, Phạm Vinh Ca, Trần Huỳnh Hồng Phượng, Diệp Xang, Diễm, Linh Ca, Thương Hoài, Nguyễn L. Hà Đông, Lê Văn Hảo, Pha Lê Đức Nhã, Nguyễn Lệ Chiêu Xưa, Thanh Nguyễn Ngọc Kiều, Y Giao, Từ Thị Nguyên Dỵ, Vũ Thị T.V, Dương Thy, Trần Kim Thanh, Thụy Miên, V.T.T.T, Đan Hoàng, Nguyễn Văn Núi, Thu Nguyễn, Nguyễn Hạnh, Tạ Phương Châu, Thụy Vi, An Thu Linh, Đặng Diễm Tiểu Mai, Đan Thu, Sơn Tước, Hoài Thương, Bùi Văn Trung, Mặc Linh, E. V. Lê Thanh Hòa, Khuê Việt Trường, Tâm Di, Bảo Lễ, Ngọc Bằng Bằng Đông, K.T. Linh Vũ, Đông T.V, Hoàng Kim Mai, Nguyễn Ng. Nguyễn Nguyễn, Nguyễn Thị U Mê, Trầm Uyên, Nguyễn Hạnh, Hạt Huyền, Du Thảo, Rừng Rú Đàm Mê, Tôn Nữ Thu Dung, Võ Kim Uyên, Trâu Diên, Khang Anh, Tiểu Muội, Thanh Trúc, Thôi Nhân Phụng, Hoài Đông, Phan Văn Ngã, Hoài Nhật Vũ, Phạm Hoài Thương Lê Lương Lân, Chỉ Tước, Nguyễn Văn Phúc, Bướm Vàng, Nguyễn Phi T.D, Lãm Sương, Trầm Nghi, Nguyễn Hải Quên, Man Di, Nguyễn Thanh Trinh, Bãi Tiên, Mặc Minh, Trương Đỗ Thành Hoàng, Trần Văn Mạnh.

Sữa MONT BLANC

tuổi trắng



MONT BLANC

của xứ non cao

*đôi dào sinh tố cần thiết cho
trẻ con và người có tuổi.*



Tên: Sữa Mont Blanc, Sản xuất tại: Thụy Sĩ, Công ty: Société Laitière des Alpes, Địa chỉ: 100, rue de la République, Paris, Pháp.